Trešdiena, 2021. gada 20. janvāris

P9_TA(2021)0014

2019. gada ziņojums par cilvēktiesībām un demokrātiju pasaulē un ES politiku šajā jomā

Eiropas Parlamenta 2021. gada 20. janvāra rezolūcija par 2019. gada ziņojumu par cilvēktiesībām un demokrātiju pasaulē un Eiropas Savienības politiku šajā jomā (2020/2208(INI))

(2021/C 456/09)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju (*UDHR*) un citus ANO cilvēktiesību līgumus un instrumentus,

— ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību konvenciju,

— ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu (turpmāk — "Pamattiesību harta"),

— ņemot vērā Eiropas sociālo tiesību pīlāru un jo īpaši tā 2., 3., 11., un 17. principu,

— ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību (LES) 2., 3., 8., 21. un 23. pantu,

— ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 17. un 207. pantu,

— ņemot vērā Globālo Eiropas Savienības ārpolitikas un drošības politikas stratēģiju, kas iesniegta 2016. gada 28. jūnijā,

— ņemot vērā ANO 17 ilgtspējīgas attīstības mērķus (IAM) un Ilgtspējīgas attīstības programmu 2030. gadam,

— ņemot vērā Starptautisko paktu par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām (*ICCPR*) un Cilvēktiesību komitejas vispārīgās piezīmes,

— ņemot vērā Starptautisko paktu par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām (*ICESCR*) un ANO Ekonomisko, sociālo un kultūras tiesību komitejas vispārīgās piezīmes,

— ņemot vērā ANO Konvenciju par jebkāda veida sieviešu diskriminācijas izskaušanu (*CEDAW*) un ANO Sieviešu diskriminācijas izskaušanas komitejas vispārīgos ieteikumus,

— ņemot vērā ANO 1989. gada 20. novembra Konvenciju par bērna tiesībām (*UNCRC*) un abus tās fakultatīvos protokolus, kas pieņemti 2000. gada 25. maijā,

— ņemot vērā 2007. gada 30. marta ANO Konvenciju par personu ar invaliditāti tiesībām,

— ņemot vērā ANO Ģenerālās asamblejas 2016. gada 8. jūnijā pieņemto Politisko deklarāciju par HIV un AIDS: paātrināta cīņa pret HIV un AIDS epidēmijas izbeigšanu līdz 2030. gadam,

— ņemot vērā ANO 1992. gada 18. decembrī pieņemto Deklarāciju par to personu tiesībām, kuras pieder pie nacionālām vai etniskām, reliģiskām un lingvistiskām minoritātēm,

— ņemot vērā ANO Ģenerālās asamblejas 2018. gada 22. decembra rezolūciju par vispārēju aicinājumu veikt konkrētus pasākumus, lai pilnībā izskaustu rasismu, rasu diskrimināciju, ksenofobiju un ar to saistītu neiecietību, kā arī Durbanas deklarācijas un rīcības programmas visaptverošu īstenošanu un ar to saistītus turpmākos pasākumus,

— ņemot vērā ANO Ģenerālās asamblejas 2019. gada 28. maijā pieņemto lēmumu, ar ko 22. augustu pasludina par Starptautisko dienu reliģijas vai ticības dēļ vardarbībā cietušo piemiņai,

— ņemot vērā ANO Drošības padomes 2019. gada 29. aprīļa Rezolūciju Nr. 2467 par seksuālu vardarbību, kas saistīta ar konfliktiem,

— ņemot vērā ANO Drošības padomes Rezolūciju Nr. 1325 par sievietēm, mieru un drošību un ES stratēģisko pieeju sievietēm, mieram un drošībai 2019.–2024. gadā (SMD),

— ņemot vērā ES un ANO iniciatīvu "*Spotlight*", kuras mērķis ir izskaust vardarbību pret sievietēm un meitenēm,

— ņemot vērā Pekinas Rīcības platformu un Starptautiskās iedzīvotāju un attīstības konferences Rīcības programmu, kā arī to pārskata konferenču rezultātus,

— ņemot vērā Starptautiskās Darba organizācijas (SDO) 2019. gada 21. jūnija Konvenciju Nr. 190 par vardarbības un aizskaršanas izskaušanu,

— ņemot vērā SDO 2019. gada 21. jūnija Simtgades deklarāciju par nodarbinātības nākotni,

— ņemot vērā 2019. gada 16. augusta Saprašanās memorandu par sadarbību starp ANO Vides programmu un ANO Augstā cilvēktiesību komisāra biroju,

— ņemot vērā Eiropas Padomes Vispārējo konvenciju par nacionālo minoritāšu aizsardzību un Eiropas reģionālo vai minoritāšu valodu hartu, kas pieņemta 1992. gada 5. novembrī,

— ņemot vērā Eiropas Padomes 2011. gada 11. maija Konvenciju par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkarošanu (turpmāk — "Stambulas konvencija"), kuru ne visas dalībvalstis ir ratificējušas,

— ņemot vērā 2015. gada 28. aprīļa Rīcības plānu cilvēktiesību un demokrātijas jomā (2015.–2019. gads) "Cilvēktiesību jautājumi joprojām ES uzmanības centrā" (JOIN(2015)0016), ko Padome pieņēma 2015. gada 20. jūlijā, un tā 2017. gada jūnija vidusposma novērtējumu (SWD(2017)0254),

— ņemot vērā Padomes 2020. gada 17. novembrī pieņemto ES Rīcības plānu cilvēktiesību un demokrātijas jomā 2020.–2024. gadam,

— ņemot vērā Padomes 2019. gada 18. februāra secinājumus par ES prioritātēm ANO cilvēktiesību forumos 2019. gadā,

— ņemot vērā Padomes 2019. gada 17. jūnija secinājumus par ES rīcību nolūkā stiprināt noteikumos balstītas daudzpusējas attiecības,

— ņemot vērā Padomes 2019. gada 15. jūlija secinājumus par ES prioritātēm ANO un ANO Ģenerālās asamblejas 74. sesijā,

— ņemot vērā Padomes 2019. gada 14. oktobra secinājumus par demokrātiju,

— ņemot vērā 2013. gada 24. jūnijā pieņemtās ES vadlīnijas lesbiešu, geju, biseksuāļu, transpersonu un interseksuāļu (LGBTI) visu cilvēktiesību veicināšanai un aizsardzībai,

— ņemot vērā 2013. gada 24. jūnijā pieņemtās ES pamatnostādnes par reliģijas vai ticības brīvības veicināšanu un aizsardzību,

— ņemot vērā ES pamatnostādnes par nāvessodu, ko Padome pārskatīja 2013. gada 12. aprīlī, kā arī Padomes 2014. gada 12. maijā pieņemtās ES cilvēktiesību pamatnostādnes par vārda brīvību tiešsaistē un bezsaistē un 2004. gada 14. jūnijā pieņemtās ES pamatnostādnes par cilvēktiesību aizstāvjiem,

— ņemot vērā ES cilvēktiesību pamatnostādnes par nediskriminēšanu ārējā darbībā, ko Padome pieņēma 2019. gada 18. martā,

— ņemot vērā ES cilvēktiesību pamatnostādnes par drošu dzeramo ūdeni un sanitāriju, ko Padome pieņēma 2019. gada 17. jūnijā,

— ņemot vērā 2019. gadā pārskatītās ES politikas pamatnostādnes attiecībā uz trešām valstīm par spīdzināšanu un citu nežēlīgu, necilvēcīgu un pazemojošu rīcību vai sodīšanu, ko Padome pieņēma 2019. gada 16. septembrī,

Trešdiena, 2021. gada 20. janvāris

— ņemot vērā Komisijas 2020. gada 6. oktobra paziņojumu "2020. gada paziņojums par ES paplašināšanās politiku" (COM(2020)0660) un ES 2019.–2024. gada parlamentārā sasaukuma ģeopolitisko programmu,

— ņemot vērā Komisijas 2020. gada jūnija paziņojumu "*Legal gender recognition in the EU – The journey of trans people towards full equality*" (Dzimuma tiesiskā atzīšana ES — transpersonas ceļā uz pilnīgu līdztiesību),

— ņemot vērā Komisijas 2020. gada 25. novembra kopīgo paziņojumu "ES dzimumu līdztiesības rīcības plāns (*GAP*) III — vērienīga programma dzimumu līdztiesībai un pilnvērtīgu iespēju nodrošināšanai sievietēm ES ārējā darbībā" (JOIN (2020)0017), kā arī Padomes prezidentūras 2020. gada 16. decembra secinājumus par *GAP* III,

— ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūras (*FRA*) 2020. gada 14. maija ES mēroga otro LGBTI apsekojumu "*A long way to go for LGBTI equality*" (Lai panāktu LGBTI līdztiesību, vēl ejams tāls ceļš),

— ņemot vērā ES Ombuda 2020. gada 30. jūlija lēmumu par uzdevumiem, kas jāpilda ES īpašajam sūtnim reliģijas vai ticības brīvības veicināšanai ārpus ES,

— ņemot vērā ES īpašā sūtņa reliģijas vai ticības brīvības veicināšanai ārpus ES ziņojumus un Eiropas Parlamenta Reliģijas vai ticības brīvības un iecietības starpgrupas ziņojumus,

— ņemot vērā ES 2019. gada ziņojumu par cilvēktiesībām un demokrātiju pasaulē,

— ņemot vērā 2017. gada 13. septembra rezolūciju par korupciju un cilvēktiesībām trešās valstīs ([1]),

— ņemot vērā 2018. gada 3. jūlija rezolūciju par pirmiedzīvotāju tiesību pārkāpumiem visā pasaulē, tostarp zemes piesavināšanos ([2]),

— ņemot vērā 2019. gada 15. janvāra rezolūciju par ES pamatnostādnēm un pilnvarām ES īpašajam sūtnim reliģijas vai ticības brīvības veicināšanai ārpus ES ([3]),

— ņemot vērā 2020. gada 15. janvāra rezolūciju par 2018. gada ziņojumu par cilvēktiesībām un demokrātiju pasaulē un Eiropas Savienības politiku šajā jomā ([4]), kā arī iepriekšējās rezolūcijas par agrākajiem gada ziņojumiem,

— ņemot vērā visas 2019. gadā pieņemtās rezolūcijas par cilvēktiesību, demokrātijas un tiesiskuma pārkāpumiem (pazīstamas kā steidzamās rezolūcijas), kas pieņemtas saskaņā ar Reglamenta 144. pantu,

— ņemot vērā Saharova balvu par domas brīvību, kas 2019. gadā tika piešķirta *Ilham Tohti* — uiguru cilvēktiesību aizstāvim, ekonomikas profesoram un Ķīnas uiguru minoritātes tiesību aizstāvim, kas politisku iemeslu dēļ atrodas ieslodzījumā Ķīnā,

— ņemot vērā Reglamenta 54. pantu,

— ņemot vērā Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinumu,

— ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu (A9-0259/2020),

A. tā kā ES Pamattiesību hartas 10. gadadienas svinības 2019. gadā ir atgādinājušas Savienībai par tās pausto apņemšanos un no Līguma izrietošo pienākumu apņēmīgi rīkoties, lai aizsargātu, veicinātu un īstenotu cilvēktiesības gan tās teritorijā, gan ārpus tās; tā kā šajā saistībā ES ir atkārtoti apstiprinājusi savu apņemšanos arī turpmāk būt ietekmīgai dalībniecei pasaules mērogā un saglabāt vadošo lomu kā pasaules mēroga demokrātijas un cilvēktiesību aizstāvei;

([1]) OV C 337, 20.9.2018., 82. lpp.
([2]) OV C 118, 8.4.2020., 15. lpp.
([3]) OV C 411, 27.11.2020., 30. lpp.
([4]) Pieņemtie teksti, P9_TA(2020)0007.

B. tā kā dzimumu līdztiesība ir viena no ES pamatvērtībām un tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi un nediskrimināciju ir pamattiesības, kas nostiprinātas Līgumos un Pamattiesību hartā, un tā kā tādēļ dzimumu līdztiesības aspekta integrēšana būtu jāīsteno un jāintegrē kā horizontāls princips visās ES darbībās un politikas jomās;

C. tā kā kristieši ir visvairāk vajātā reliģiskā grupa pasaulē, kas veido 80 % no visiem vajātajiem ticīgajiem tā kā šāda vajāšana izpaužas kā ierasta diskriminācija izglītībā, nodarbinātībā un sabiedriskajā dzīvē, kā arī kā visu izpausmes veidu ierobežojumi, un pat kā fiziski uzbrukumi kristiešu kopienām, kas nav tālu no tā, lai saskaņā ar ANO pieņemto starptautisko definīciju tie tiktu atzīti par genocīdu,

D. tā kā 1995. gada Pekinas deklarācijā un rīcības platformā jau 25 gadus ir uzsvērta līdztiesības un sieviešu iespēju nozīme, kā arī viņu līdztiesīga dalība lēmumu pieņemšanā un demokrātijas nostiprināšanas demokrātiskajā procesā;

E. tā kā mākslīgā intelekta (MI) izstrādē iesaistīto sieviešu trūkums palielina neobjektivitātes risku; tā kā zinātniskā izglītība ir svarīga, lai nākotnē iegūtu prasmes, pienācīgu darbu un darbvietas un lai lauztu dzimumu stereotipus, saskaņā ar kuriem zinātne tiek uzskatīta par tipisku vīriešu jomu, kā arī lai sievietēm ļautu pilnībā izmantot viņu cilvēktiesības;

F. tā kā *UNCRC* 30. gadadienas svinību laikā 2019. gada novembrī ES uzsvēra savu apņemšanos izstrādāt visaptverošu stratēģiju par bērnu tiesībām un vecāku tiesībām un atzīt tās par galveno ES politikas elementu; tā kā Parlaments 2019. gada 20. novembrī rīkoja īpašu konferenci, kurā pievērsās virknei jautājumu, tostarp grūtībām aizsargāt bērnu tiesības nemitīgi mainīgajā digitālajā pasaulē, jo īpaši attiecībā uz piekļuves aizliegšanu bērnu pornogrāfijai un uzmākšanās un vardarbības apkarošanu, to šķēršļu pārvarēšanai, kuri kavē bērnu tiesību pilnīgu īstenošanu, un bruņotu konfliktu mainīgā rakstura un to ietekmes uz bērnu nākotni novēršanai, tostarp šādu konfliktu ietekmei uz viņu attīstību, izglītību un turpmāko dzīvi, vienlaikus ņemot vērā bērnu paziņojumus apspriedes laikā;

G. tā kā krīze, ko izraisīja globālā Covid-19 pandēmija, veidi, kā valstis uz to ir reaģējušas, nevienlīdzības palielināšana un tās izraisītās grūtības, jo īpaši neaizsargātākajām un atstumtākajām grupām, kā arī sievietēm, un ietekme uz starptautiskajām attiecībām, noteikumos balstītu starptautisko kārtību un konfliktiem ilgtermiņā ietekmē visus ar cilvēktiesību ievērošanu saistītos jautājumus;

H. tā kā pandēmijas izraisītā krīze, piemēram, ir likusi lielākajai daļai valstu pieņemt ārkārtas pasākumus, tādējādi ierobežojot vairāku cilvēktiesību īstenošanas brīvību, no kurām nozīmīgākās ir pārvietošanās un pulcēšanās brīvība, vai ieviest jaunus uzraudzības līdzekļus, lai novērstu Covid-19 vīrusa izplatīšanos; tā kā rūpēs par pamatbrīvību aizsardzību īstermiņā un ilgtermiņā ir pamatoti radušās šaubas par minēto pasākumu nepieciešamību, likumību, proporcionalitāti, nediskriminējošo raksturu, ilgumu un ietekmi; tā kā pandēmijas laikā ir novērotas arī citas negatīvas tendences, kas vairākās valstīs apdraud demokrātiju un samazina pilsoniskās sabiedrības darbības telpu;

I. tā kā pandēmijas izraisītā globālā recesija var būt iemesls, lai valdības piešķirtu prioritāti saimnieciskās darbības veicināšanai un ieguldījumu piesaistei; tā kā tam nevajadzētu notikt uz valdību centienu rēķina, īstenojot politikas mērķus un standartus vairākās citās jomās, piemēram, cilvēktiesību aizsardzība, klimatrīcība un cīņa pret nabadzību, jo īpaši bērnu un viņu ģimeņu nabadzību;

J. tā kā autoritāro un populistisko kustību pieaugums visā pasaulē apdraud Savienības vērtības un principus;

K. tā kā neliberālie režīmi arvien vairāk attālinās no nobriedušas demokrātijas ceļa un rietumu demokrātiskajiem standartiem, nostiprinoties pozīcijās, kas izraisa nepārtrauktu un apzinātu cilvēktiesību pārkāpšanu; tā kā šie neliberālie režīmi ierobežo pamattiesības un pamatbrīvības, tādējādi radot nepatiesu priekšstatu par leģitimitāti vēlēšanās, kuras nevar uzskatīt par brīvām, taisnīgām vai pārredzamām;

L. tā kā ārkārtas situācijas vides jomā, tostarp klimata pārmaiņas un atmežošana, ir cilvēku darbības rezultāts un izraisa cilvēktiesību pārkāpumus ne tikai pret tieši skartajiem cilvēkiem, bet arī pret visu cilvēci kopumā; tā kā ir svarīgi atzīt saikni starp cilvēktiesībām un vides aizsardzību; tā kā nodrošināt piekļuvi ūdenim ir ļoti svarīgi, lai novērstu spriedzi atsevišķos reģionos;

M. tā kā labāka saskaņotība starp ES iekšpolitikas un ārpolitikas virzieniem, kā arī ES ārpolitikas jomām ir sekmīgas un efektīvas ES cilvēktiesību politikas obligāts priekšnoteikums; tā kā politika, kas atbalsta cilvēktiesības, demokrātiju, tiesiskumu un cīņu pret nesodāmību, jāintegrē visās pārējās ES politikas jomās, kurām ir ārēja dimensija, piemēram, attīstības, migrācijas, drošības, terorisma apkarošanas, sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības, ES paplašināšanās un tirdzniecības jomās; tā kā lielāka konsekvence ļautu ES straujāk reaģēt uz cilvēktiesību pārkāpumiem to agrīnajos posmos un kļūt par aktīvāku un uzticamāku cilvēktiesību aizstāvi globālā līmenī;

N. tā kā cilvēktiesību un Eiropas standartu pilnīga ievērošana ES partnervalstīs un kaimiņvalstīs, tostarp bēgļu krīzes pārvaldība un migrācijas problēmu risināšana, ir viena no Eiropas Savienības galvenajām prioritātēm; tā kā situācija cilvēktiesību jomā, ko skārusi Covid-19 pandēmija, rada bažas kaimiņvalstīs, kurām šajā jomā ir jāveic atbilstoši pasākumi un jāstrādā saskaņoti ar savu pilsonisko sabiedrību, kurā netrūkst Eiropas atbalstītāju un demokrātiski noskaņotu cilvēku;

O. tā kā aizvien vairāk valstu, īpaši Āzijā, Tuvajos Austrumos, Āfrikā un Latīņamerikā, izmantoja ceļošanas aizliegumus, lai liegtu cilvēktiesību aizstāvjiem apmeklēt starptautiskus pasākumus,

Cilvēktiesības un demokrātija: vispārējās tendences un galvenās problēmas

1. atzinīgi vērtē to valstu reakciju uz Covid-19 pandēmiju, kuras par svarīgāko uzskata tiesības uz dzīvību un veselību; uzsver, ka vienlaikus ir ļoti svarīgi nodrošināt, lai cilvēkiem būtu pienācīgs dzīves līmenis; atgādina, ka visiem pasākumiem, kas vajadzīgi, reaģējot uz pandēmiju, jābūt balstītiem uz cilvēktiesībām un diskriminācijas novēršanas principiem un jāatbilst tiem, kā arī būtu jāaizsargā virzība uz IAM sasniegšanu;

2. uzsver nepieciešamību nodrošināt pilnīgu cilvēktiesību ievērošanu un ņemt vērā principu, ka cilvēktiesības ir universālas un neatsavināmas, nedalāmas, savstarpēji atkarīgas un savstarpēji saistītas, un nosoda visus mēģinājumus mazināt to nozīmi;

3. pauž ļoti nopietnas bažas par demokrātijas un cilvēktiesību standartu pazemināšanos un pamatbrīvību izmantošanas samazināšanos, ko krīze ir izraisījusi vairākās valstīs; uzskata, ka šo negatīvo ietekmi galvenokārt rada pieaugošais autoritārisms, kā arī krīzes postošās ekonomiskās un sociālās sekas un to izmantošana par ieganstu, lai manipulētu ar valsts iestādēm un vēlēšanu termiņiem, ierobežotu cilvēktiesību aizstāvju, jo īpaši minoritāšu aizstāvju, politisko oponentu, plašsaziņas līdzekļu vai pilsoniskās sabiedrības pārstāvju, darbību un ierobežotu pamatbrīvības un cilvēktiesības, tostarp diskriminācijai pakļautu personu vai grupu, piemēram, reliģisku un ticības minoritāšu, kā arī LGBTI pamatbrīvības un cilvēktiesības tādu mērķu dēļ, kuri nav saistīti ar pandēmiju; šai saistībā uzsver arī naida runas, kuru pamatā ir rase, etniskā izcelsme, reliģija vai piederība kastai, un dezinformācijas pieaugumu un vēršanos pret vīrusa izplatīšanā apsūdzētām neaizsargātām grupām, kā arī vardarbības ģimenē un ar dzimumu saistītas vardarbības un dzimumu nevienlīdzības pieaugumu; pauž bažas par diskrimināciju ar Covid-19 pandēmiju saistītās palīdzības izplatīšanā; nosoda palīdzības liegšanu jebkādu apsvērumu dēļ, tostarp reliģiskās pārliecības dēļ; ar bažām uzsver arī to, ka, pārkāpjot cilvēktiesības, plaši tiek izmantotas digitālās tehnoloģijas, kuru mērķis ir ierobežot pandēmiju, izsekojot iedzīvotājus un izgūstot viņu privātos datus;

4. apstiprina, ka valstīm ir jāatturas no Covid-19 pandēmijas izmantošanas autoritāras varas nostiprināšanai, demokrātijas un tiesiskuma vājināšanai vai cilvēktiesību nonicināšanai; pauž nopietnas bažas par autoritāro režīmu īstenoto pasākumu pastiprināšanu, lai apspiestu citādi domājošos un ierobežotu pilsoniskās sabiedrības darbības telpu; uzsver, ka pilsoniskajai sabiedrībai ir svarīga nozīme, lai elastīgi, savlaikus un efektīvi atbildētu režīmiem, kuros tiek pārkāptas starptautiskās tiesības, cilvēktiesības un demokrātijas principi; pauž bažas par to, ka ārkārtas pasākumi, kas saistīti ar Covid-19, bieži vien nav sasaistīti ar skaidru pienākumu tos atcelt pēc krīzes beigām;

5. uzsver, ka vispārēja piekļuve veselības aprūpei ir cilvēktiesības un atbalsta gūtos panākumus virzībā uz vispārēju veselības apdrošināšanu kā būtisku nosacījumu ilgtspējīgai attīstībai; atzinīgi vērtē Eiropas Savienības vispārējo reakciju uz Covid-19 pandēmiju, balstoties uz Eiropas komandas pieeju, kas akcentē solidaritātes paušanu un reālas palīdzības piedāvāšanu partneriem, jo īpaši visneaizsargātākajām un visvairāk skartajām valstīm;

6. pauž bažas par veselības aprūpes sistēmas trūkumiem daudzās valstīs, kas apdraud iedzīvotāju tiesības uz fizisko un garīgo veselību un ārstēšanu, kā arī par trūkumiem attiecībā uz profilaktiskām darbībām, lai novērstu inficēšanos, un arī attiecībā uz ūdensapgādes un sanitārijas pasākumiem, piekļuvi informācijai un nediskriminācijai pieejamības un tiesību nodrošināšanā; atzinīgi vērtē Komisijas paziņojumu, ka vakcīnām pret Covid-19 jābūt pieejamām visā pasaulē un ka ES pieliks visas pūles šajā nolūkā;

7. atgādina, ka Covid-19 pandēmijas kontekstā valstīm ir jānodrošina, lai to reakcijā tiktu ņemta vērā dzimumu līdztiesības un starpnozaru pieeja nolūkā garantēt visu sieviešu un meiteņu tiesības dzīvot bez diskriminācijas un vardarbības un piekļūt viņām nepieciešamiem būtiskiem seksuālās un reproduktīvās veselības pakalpojumiem;

8. atgādina, ka pandēmija ir mazinājusi arī cilvēktiesību pārkāpumu uzraudzību un dokumentēšanu pasaules līmenī; atbalsta starptautiskos centienus izvērtēt dažādu valstu reakciju uz pandēmiju attiecībā uz politisko, sociālo un ekonomisko brīvību ierobežojumiem un strādāt, lai izveidotu kopīgu uz cilvēktiesībām balstītu sistēmu, kas pamatos turpmāko reakciju uz sanitārajām krīzēm; šajā saistībā atzinīgi vērtē to, ka Komisija un Starptautiskais Demokrātijas un vēlēšanu atbalsta institūts (*IDEA*) ir izveidojuši globālo uzraudzības mehānismu;

9. stingri nosoda daudzos diskriminācijas, neiecietības, vajāšanas un nogalināšanas gadījumus, kas saistīti ar rasi, etnisko piederību, valstspiederību, sociālo grupu, invaliditāti, kastu, reliģiju, ticību, valodu, vecumu, dzimumu, seksuālo orientāciju, dzimtisko identitāti, dzimuma izpausmi un dzimuma iezīmēm un kas joprojām ir vērojami daudzās valstīs un sabiedrībās; pauž nožēlu par to, ka pret indivīdiem vai kopienām tiek vērsti neiecietīgi un naidīgi paziņojumi un darbības; uzskata par nepieņemamu rasisma, antisemītisma un ksenofobijas izplatīšanos daudzās valstīs; uzstāj, ka valdībām visā pasaulē ir skaidri jānosoda un jāīsteno neiecietīga pieeja pret rasismu un diskrimināciju;

10. uzsver milzīgos un arvien pieaugošos draudus, ko cilvēktiesībām rada klimata pārmaiņas, vides iznīcināšana un bioloģiskās daudzveidības zudums, liedzot cilvēkiem pamattiesības uz dzīvību, jo īpaši saistībā ar lielāku badu pasaulē, ekonomisko un sociālo nevienlīdzību, ūdens pieejamības ierobežojumiem un papildu nāves gadījumiem nepietiekama uztura un slimību pieaugošās izplatības dēļ; uzsver, ka klimata pārmaiņas apdraud arī citu cilvēktiesību ievērošanu, tostarp tiesību uz pārtikas nodrošinājumu, drošu dzeramo ūdeni un sanitāriju, veselību, atbilstošu mājokli, pašnoteikšanos, darbu un attīstību; turklāt vērš uzmanību uz risku, ko klimata pārmaiņas rada mieram un drošībai, jo pārtikas trūkums un ūdens trūkums var izraisīt konkurenci par dabas resursiem un pēc tam novest pie satricinājumiem un konfliktiem nestabilās valstīs un starp tām; īpaši vērš uzmanību uz saikni starp dabas resursu izmantošanu un konfliktu, karu un vardarbības tiešu vai netiešu finansēšanu, ko cita starpā īsteno vairāki privātā sektora dalībnieki; uzsver, ka vismazāk attīstītās valstis ir visneaizsargātākās pret klimata pārmaiņām, jo tām ir visgrūtāk izturēt to postošo ietekmi, neraugoties uz to, ka tās saražo mazāk siltumnīcefekta gāzu nekā bagātākās valstis, kuras klimata pārmaiņas ietekmē mazāk;

11. apstiprina, ka cilvēktiesību veicināšana un aizsardzība ir savstarpēji saistīta ar klimatrīcību un rīcību vides jomā, jo īpaši tāpēc, ka starptautiskās cilvēktiesības nodrošina piekļuvi tiesiskās aizsardzības līdzekļiem un juridiskiem līdzekļiem, lai kompensētu klimata pārmaiņu radīto kaitējumu, īstenotu pasākumus cīņai pret klimata pārmaiņām un liktu valstīm, uzņēmumiem un privātpersonām uzņemties atbildību par savu reakciju uz klimata pārmaiņām un darbībām, kas veicina vides stāvokļa turpmāku pasliktināšanos;

12. uzsver, ka bioloģiskā daudzveidība un cilvēktiesības ir savstarpēji saistītas un savstarpēji atkarīgas, un atgādina par valstu saistībām cilvēktiesību jomā, proti, aizsargāt bioloģisko daudzveidību, no kuras minētās tiesības ir atkarīgas, tostarp paredzot iedzīvotāju līdzdalību ar bioloģisko daudzveidību saistītu lēmumu pieņemšanā un nodrošinot piekļuvi iedarbīgiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem bioloģiskās daudzveidības zuduma un degradācijas gadījumos; pauž atbalstu jaunajiem starptautiska līmeņa normatīvajiem centieniem attiecībā uz noziedzību vides jomā; šajā saistībā mudina ES un dalībvalstis veicināt ekocīda atzīšanu par starptautisku noziegumu saskaņā ar Starptautiskās Krimināltiesas (SKT) Romas statūtiem;

13. uzsver, ka īpaša uzmanība jāpievērš palīdzībai vides un klimata dēļ pārvietotām personām; uzskata, ka ir svarīgi strādāt starptautiskā līmenī, lai Apvienoto Nāciju Organizācijā definētu jēdzienu "vides iemeslu dēļ pārvietotas personas", lai izveidotu starptautisku tiesisko regulējumu un pieņemtu vienotu pieeju to personu aizsardzībai, kuras ir spiestas atstāt savu dzīvesvietu; atzīst, ka klimata pārmaiņu sekas vides jomā var saasināt piespiedu pārvietošanos, tāpēc uzsver nepieciešamību strauji īstenot tādu politiku, kas ļautu samazināt klimata pārmaiņu ietekmi saskaņā ar Parīzes nolīgumu;

14. pauž nopietnas bažas par atmežošanu, nelikumīgu izrakteņu ieguvi un nelikumīgu narkotiku ražošanu, jo īpaši Amazones reģionā 2019. gadā, ņemot vērā to, ka meži palīdz mazināt klimata pārmaiņas, absorbējot un uzglabājot oglekļa dioksīdu; uzsver, ka pirmiedzīvotāji bieži vien ir bijuši pirmie, kas cieš no atmežošanas, kura citu tiesību starpā apdraud viņu tiesības uz zemi un piekļuvi vitāli svarīgiem resursiem; šajā saistībā uzsver tiesības noteikt un izstrādāt prioritātes un stratēģijas pirmiedzīvotāju pašattīstībai, kā arī viņu zemes, teritoriju un citu resursu izmantošanai; uzsver, ka nesodāmība par pirmiedzīvotāju tiesību pārkāpumiem ir atmežošanas virzītājspēks, un tādēļ uzskata, ka ir būtiski saukt pie atbildības par šiem pārkāpumiem; norāda, ka dabas resursu nelikumīga izmantošana var radīt nopietnu negatīvu ietekmi uz vietējo kopienu sociālajām, ekonomiskajām, kultūras, pilsoniskajām un politiskajām tiesībām, tostarp cilvēku pašnoteikšanās pamattiesībām un principu par viņu pastāvīgu suverenitāti attiecībā uz viņu dabas resursiem;

15. atzinīgi vērtē iedzīvotāju, jo īpaši jaunāku paaudžu, aizvien pieaugošos centienus un iesaistīšanos tādu politisku un sabiedrības pārmaiņu panākšanā, kuras veicina cilvēktiesību ievērošanu, demokrātisku pārvaldību, vienlīdzību un sociālo taisnīgumu, vērienīgāku klimatrīcību un piemērotāku vides aizsardzību; uzsver, ka 2019. gadā visos pasaules reģionos parādījās masveida protesta kustības, kas atspoguļo šīs vēlmes, pieprasot mainīt sabiedrības institucionālo un ekonomisko kārtību, kā arī rīcību klimata pārmaiņu mazināšanai un atbalstot taisnīgākas pasaules sabiedrības attīstību; nosoda to, ka daudzās valstīs iedzīvotājiem ir liegtas tiesības uz mierīgām demonstrācijām, jo tiek veikti juridiski, administratīvi un citi pasākumi, piemēram, demonstrāciju apspiešana ar spēku, vajāšana un patvaļīga aizturēšana; uzsver, ka 2019. gadā tika arestēti simtiem mierīgo demonstrētāju, no kuriem daudzi cieta no nepienācīgas izturēšanās un patvaļīgas aizturēšanas, un viņiem tiesas procesos, kur netika garantēti minimālie procesuālie standarti, piesprieda maksāt lielus naudas sodus; uzsver, ka ir svarīgi saglabāt protesta darbību miermīlīgo raksturu, un pauž bažas par vairākām galējo grupām, kas izmanto iespēju, ko sniedz sociālo kustību demonstrācijas un izpausmes, lai tās īstenotu, lietojot vardarbību un traucējot iedzīvotāju ikdienas dzīvi; aicina valdības neizmantot nesamērīgu spēku pret miermīlīgiem protestētājiem un saukt pie atbildības visus, kas veic šādas darbības;

16. uzskata, ka būtiska nozīme ir politiskajai reakcijai uz sabiedrības, ģimeņu un indivīdu leģitīmajām prasībām, par pamatu ņemot iekļaujošu dialogu, kas veicina pozitīvas pārmaiņas; no otras puses, nosoda miermīlīgu kustību apspiešanu, jo īpaši drošības aģentu pārmērīga spēka lietošanu, ko dažas valdības ir vērsušas pret saviem iedzīvotājiem, lai apslāpētu citādi domājošos un kritiskos aicinājumus;

17. uzsver, ka slepkavības, fiziski un apmelojoši uzbrukumi, ieslodzījumi, nāves draudi, aizskaršana, iebiedēšana un vārda brīvības ierobežojumi joprojām ir instrumenti, ko visā pasaulē sistemātiski izmanto pret cilvēktiesību aizstāvjiem, tostarp cilvēktiesību aizstāvēm sievietēm, tiesību uz reliģijas un ticības brīvību aizstāvjiem, vietējām kopienām, pirmiedzīvotāju grupām, vides un zemes tiesību aizstāvjiem, nevalstiskajām organizācijām (NVO) un pilsoniskās sabiedrības aktīvistiem, trauksmes cēlējiem un žurnālistiem; norāda, ka cilvēktiesību aizstāves sievietes saskaras ar tieši pret sievietēm vērstiem draudiem;

18. pauž nopietnas bažas par represīvu kiberdrošības un pretterorisma tiesību aktu izmantošanu vairākās valstīs, lai ierobežotu cilvēktiesību aizstāvju darbības; uzsver, ka vērojamas politiskas tendences virzīties uz lielāku nacionālismu un ļaunprātīgi izmantot reliģiju politiska labuma gūšanai un ka tas veicina neiecietību;

19. uzsver, ka ES iestāžu pienākums ir aktīvi atbalstīt organizācijas un personas, kas iesaistītas demokrātijas un cilvēktiesību aizsardzībā; prasa taisnīgumu un saukšanu pie atbildības par visiem uzbrukumiem pret cilvēktiesību aizstāvjiem; aicina ES atbalstīt un aizsargāt cilvēktiesību aizstāvjus visā to daudzveidībā; šajā saistībā uzsver, cik svarīga ir Parlamenta rīcība ar mērķi panākt, ka viņu viedoklis tiek uzklausīts, un izdarīt spiedienu uz trešo valstu iestādēm, lai nekavējoties un bez nosacījumiem tiktu atbrīvoti cilvēktiesību aizstāvji, kas aizturēti savu darbību dēļ; atbalsta Eiropas politisko fondu darbu demokrātisko procesu stiprināšanā un jaunas politisko līderu paaudzes veidošanās veicināšanā visā pasaulē;

20. pauž nopietnas bažas par to, ka joprojām turpinās postoši kari, militāri konflikti un teritoriju ilgstoša okupācija vai aneksija, kas dod iespēju izdarīt smagus starptautisko humanitāro tiesību un cilvēktiesību pārkāpumus, jo īpaši genocīdu, civiliedzīvotāju masveida slepkavības, piespiedu pārvietošanu un seksuālas vardarbības izmantošanu pret civiliedzīvotājiem, jo īpaši sievietēm un bērniem; stingri nosoda diktatorisko un autoritāro varu iesaistīšanos pastarpinātajos karos un uzsver, ka ilgtspējīga miera priekšnoteikums ir politiski risinājumi; pauž dziļas bažas par starptautiskās politiskās spriedzes pieaugumu un par nevalstisko bruņoto grupējumu un teroristu organizāciju aizvien lielāko aktivitāti un vardarbības starp kopienām attīstību, kas vērojama dažos pasaules reģionos;

21. pauž nožēlu par to, ka, lai gan ANO 2020. gadā atzīmēja savu septiņdesmit piekto gadadienu, vairākas valdības, iedvesmojoties no idejas domāt tikai par sevi, ir veikušas pasākumus, lai vērstos pret multilaterālismu un starptautiskās sadarbības centieniem miera, konfliktu risināšanas un cilvēktiesību aizsardzības jomā, kuru pamatā ir *UNDHR*, starptautisko tiesību, ANO Statūtu un Helsinku Nobeiguma akta mērķi un principi; kritizē to, ka trūkst demokrātisku valstu kopīgas starptautiskas vadības, lai konsekventi reaģētu uz nopietniem starptautisko cilvēktiesību pārkāpumiem un apvienotu spēkus nolūkā veicināt cilvēktiesības, demokrātiju un starptautiskas noteikumos balstītas sistēmas, un mudina ES un dalībvalstis aizpildīt šo trūkstošo vadības pozīciju;

22. pauž nožēlu par grūto stāvokli, kādā visā pasaulē atrodas migranti un bēgļi, jo īpaši pārvietotās sievietes, bērni, personas ar invaliditāti un hroniskām slimībām, personas ar atšķirīgu seksuālo orientāciju un personas, kas ir piederīgas vajātām etniskajām, reliģiskām un ticības minoritātēm, kas ir vienas no visneaizsargātākajām grupām; norāda, ka tiek lēsts, ka starptautisko migrantu skaits 2019. gadā bija gandrīz 272 miljoni ([5]), kas atbilst 3,5 % no pasaules iedzīvotāju skaita, no kuriem vairāk nekā 20 miljoni bija bēgļi ([6]), un ka pēdējo divu gadu laikā ir notikusi liela mēroga pārvietošanās un migrācija; norāda, ka represīvas prakses un cilvēktiesību pārkāpumu dēļ, ko cita starpā īstenoja diktatūras, kuras nelikumīgi ieguvušas politisko varu, 2019. gadā palielinājās patvēruma meklētāju skaits, kas lūdza starptautisko aizsardzību ES 27 dalībvalstīs ([7]); nosoda politiskos pasākumus, kas mazina migrantu un bēgļu cilvēktiesības un apdraud viņu drošību un dzīvības; stingri nosoda ar migranta vai bēgļa statusu saistītos diskriminācijas, neiecietības, vajāšanas un nogalināšanas gadījumus; nosoda negatīvo tendenci iebiedēt personas, kas aizstāv migrantu un bēgļu cilvēktiesības un sniedz viņiem palīdzību, un tendenci kriminalizēt šo personu darbu;

23. atzinīgi vērtē to, ka centieni veicināt sieviešu un meiteņu tiesības visā pasaulē ir kļuvuši vēl pamanāmāki; tomēr norāda, ka neviena pasaules valsts vēl nav sasniegusi dzimumu līdztiesību;

24. uzsver, ka visos pasaules reģionos, kā arī ES joprojām ir plaši izplatīta ar dzimumu saistīta vardarbība, tostarp feminicīds, un diskriminācija, ko izraisa dzimumu nevienlīdzība, nevienlīdzīgas dzimumu normas un varas dinamika, kultūras prakse, piemēram, ar kastu saistīta diskriminācija, vai sen noteiktas diskriminējošas tiesību sistēmas, kā arī propaganda un dezinformācija, kas apdraud sieviešu tiesības; nosoda sieviešu ekspluatāciju, izmantojot cilvēku tirdzniecību, un visus dzimumu vardarbības veidus, tostarp seksuālo, fizisko un psiholoģisko vardarbību, kas ir izplatītākie un sistemātiskākie cilvēktiesību pārkāpumi;

25. turklāt uzsver seksuālas vardarbības izmantošanu pret sievietēm viņu uzskatu, reliģijas, filozofiskās pārliecības vai seksuālās orientācijas, vai cilvēktiesību aizsardzības aktivitāšu dēļ; uzsver, ka sievietes un meitenes no etniskām, reliģiskām un ticības minoritātēm ir pakļautas dubultai vardarbībai un diskriminācijai, kas saistīta ar dzimumu; atgādina, ka vardarbība pret lesbietēm un biseksuālām sievietēm "koriģējošas izvarošanas" veidā dažās valstīs joprojām ir sistēmiska problēma sociālās stigmas un diskriminējošo tiesību sistēmu dēļ;

26. nosoda pašreiz vērojamo atbildes reakciju uz dzimumu līdztiesību un sieviešu tiesībām, tostarp visus mēģinājumus atcelt pašreizējās tiesības un aizsardzību seksuālās un reproduktīvās veselības un tiesību (*SRHR*) jomā, kā arī tiesību aktus, politiku un praksi, kas daudzās pasaules valstīs joprojām aizliedz vai ierobežo šīs tiesības; šajā saistībā nosoda piekļuves liegšanu cenas ziņā pieejamai, kvalitatīvai vispusīgai seksualitātes izglītībai, ģimenes plānošanas pakalpojumiem, moderniem kontracepcijas līdzekļiem, drošai un likumīgai aborta aprūpei un mātes veselības aprūpei un nosoda vardarbību un sliktu izturēšanos pret sievietēm mātes, pirmsdzemdību un pēcdzemdību veselības aprūpes kontekstā, kā arī

([5]) Starptautiskā Migrācijas organizācija, *World Migration Report 2020* (https://publications.iom.int/system/files/pdf/wmr_2020.pdf).
([6]) Saskaņā ar ANO Cilvēktiesību komisijas publicētajiem datiem (https://www.unhcr.org/refugee-statistics/download/?url=fd4J).
([7]) *Eurostat*, Statistika patvēruma jomā (https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Asylum_statistics).

piespiedu seksuālās un reproduktīvās veselības prakses, kurās netiek ņemta vērā sieviešu brīva un informēta piekrišana; uzsver nepieciešamību aizsargāt vecākus neaizsargātā situācijā, jo īpaši vientuļos vecākus un tos, kuriem ir liela ģimene, lai izvairītos no nabadzības un sociālās atstumtības; norāda uz nepieciešamību radīt sociālo un ekonomisko vidi un apstākļus, kas ļauj vecākiem turpināt profesionālo izaugsmi;

27. uzsver nepieciešamību aizsargāt mātes neaizsargātās situācijās, jo īpaši vientuļās mātes, ar nolūku nepieļaut nabadzību un sociālo atstumtību; norāda uz nepieciešamību radīt sociālo un ekonomisko vidi un apstākļus, kas ļauj mātēm turpināt profesionālo izaugsmi;

28. nosoda valdības visā pasaulē, kas pretojas sieviešu prasībām pēc vienlīdzīgām tiesībām vai veicina negatīvu reakciju uz tām; uzsver nozīmīgo lomu, kāda sieviešu aktīvismam ir politiskajās un sociālajās kustībās, un pauž nožēlu, ka viņām nācies dārgi par to maksāt, ciešot no brutālu represiju izraisītas vardarbības, kā arī no seksuālas izmantošanas bruņotu konfliktu laikā;

29. pauž dziļas bažas par to, ka 2019. gadā, kas ir Konvencijas par bērna tiesībām 30. gadskārta, turpinājās nopietni cilvēktiesību pārkāpumi pret bērniem visā pasaulē, proti, bērnu darbs, agrīnas un piespiedu laulības, bērnu tirdzniecība un ekspluatācija, tostarp seksuālas izmantošanas nolūkā, bērnu iesaukšana vai iesaistīšana grupējumos, bērnu kareivju izmantošana bruņotos konfliktos, bērnu seksuāla izmantošana un prostitūcija, ģimenes dalīšana un bērnu aizturēšana, tostarp ar imigrāciju saistītu iemeslu dēļ, kā arī grūtības, ar kurām saskaras meitenes saistībā ar seksuālu un ar dzimumu saistītu vardarbību, priekšlaicīgu grūtniecību, inficēšanos ar HIV un priekšlaicīgu mācību pārtraukšanu; pauž nožēlu par to, ka pandēmijas laikā daudziem bērniem un jauniešiem bija jāsāk strādāt, lai apmierinātu pamatvajadzības un atbalstītu savas mājsaimniecības, un tādēļ viņi pameta skolu; uzsver, ka šāda nevēlama tendence ir solis atpakaļ attiecībā uz bērnu izglītošanu skolā;

30. pauž dziļu sarūgtinājumu un nosodījumu par teroristu uzbrukumiem un sprādzieniem, kas rīkoti 2019. gada pirmajā pusē, vēršoties pret ticīgajiem un viņu kulta vietām, kas jāsaglabā un jāaizsargā; pauž satraukumu par to, ka šīs šausminošās darbības sakrita ar naida kampaņām, ko bija izvērsuši daži politiskie līderi un teroristu grupējumi, kuru mērķis ir liegt tiesības uz domas, apziņas, reliģijas vai ticības brīvību; mudina valstis veicināt domas, apziņas, reliģijas vai ticības brīvību un aizsargāt neaizsargātās reliģiskās un ticības minoritātes, ātri vēršoties pret vardarbībā vai naida kurināšanā vainīgajiem;

Demokrātijas un cilvēktiesību veicināšanas un aizsardzības izvirzīšana ES ārpolitikas centrā

31. atgādina, ka Savienība ir dibināta, pamatojoties uz vērtībām, kas paredz respektēt cilvēka cieņu, brīvību, demokrātiju, vienlīdzību, tiesiskumu un cilvēktiesības, kā noteikts LES 2. pantā; uzsver, ka saskaņā ar LES 21. pantu un Savienības stratēģiskajām interesēm šo vērtību stiprināšana ārēji, veicinot demokrātiju, tiesiskumu un cilvēktiesību universālumu un nedalāmību, kā arī Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu un starptautisko tiesību principu ievērošanu, ir ES kopējās ārpolitikas un drošības politikas pamatā un būtu efektīvi un saskaņoti jāatspoguļo visās Savienības attiecībās ar trešām valstīm;

32. uzsver, cik svarīgi ir, lai Eiropas Ārējās darbības dienests (EĀDD) un Komisija stingri un pamanāmi reaģētu uz cilvēktiesību pārkāpumiem, lai kur tie notiktu, tostarp tuvajās partnervalstīs, un pastāvīgi stiprinātu ES un tās dalībvalstu amatpersonu informētību un zināšanas par cilvēktiesībām un dzimumu līdztiesību; atgādina, ka pilsoniskās sabiedrības efektīva iesaistīšanās un jēgpilns dialogs ar to ir sekmīgas cilvēktiesību politikas stūrakmens; aicina visas ES delegācijas un attiecīgos cilvēktiesību kontaktpunktus konsekventi izpildīt pienākumu tikties ar cilvēktiesību aizstāvjiem, tostarp cilvēktiesību aizstāvēm sievietēm, un pilsoniskās sabiedrības pārstāvjiem, apmeklēt aizturētos aktīvistus, demokrātijas disidentus, cilvēktiesību aizstāvjus un aktīvistus, sekot līdzi viņu tiesas procesiem un atbalstīt viņu aizsardzību vietējā līmenī; tāpat aicina ES delegācijas veicināt šādas darbības, kad tās mēģina veikt Eiropas Parlamenta deputāti, kuri veic apmeklējumus oficiālo EP misiju ietvaros; uzsver, ka ir svarīgi pievērsties ne tikai cilvēktiesību pārkāpumu sekām, bet arī to pamatcēloņiem;

ES darbs daudzpusējā līmenī

33. mudina ES un dalībvalstis izstrādāt skaidru stratēģiju, lai apkarotu pieaugošo valstu izstāšanos un atkāpšanos no starptautisko cilvēktiesību sistēmas, ņemot vērā Cilvēktiesību un demokrātijas rīcības plānā paustās saistības attiecībā uz multilaterālismu, kā arī mēģinājumus starptautiskā līmenī graut cilvēktiesību jēdzienu, kas noteikts ANO Vispārējā cilvēktiesību deklarācijā; uzsver savu viedokli, ka starptautiskajiem tiesību aktiem cilvēktiesību jomā un solījumam līdz 2030. gadam sasniegt ilgtspējīgas attīstības mērķus arī turpmāk vajadzētu būt par pamatu; iesaka ES, sadarbojoties ar valstīm un ieinteresētajām personām, kurām var būt un var nebūt tādas pašas vērtības kā ES, turpināt ieguldīt pūles, lai saglabātu vai attīstītu starptautiskos standartus cilvēktiesību jomā atbilstīgi LES 21. pantam;

34. aicina dalībvalstis padarīt ES ārpolitiku un drošības politiku efektīvāku, izmantojot noteikumu par kvalificētu balsu vairākumu Padomē attiecībā uz cilvēktiesību jautājumiem un jo īpaši attiecībā uz jautājumiem, uz kuriem attiecas ES Rīcības plāns cilvēktiesību un demokrātijas jomā, un sankciju pieņemšanu; aicina dalībvalstis paust vienotu un spēcīgu ES nostāju daudzpusējos forumos un rīkoties vienoti, saskaroties ar krīzēm, kas apdraud Eiropas Savienības pamatvērtības un intereses, jo tas ir vienīgais veids, kā Savienība var uzņemties vadošo lomu starptautiskajā arēnā un izmantot savu ietekmi, lai panāktu pozitīvas pārmaiņas un labāk koordinētu reakciju uz globālām problēmām, tostarp tādām kā cilvēktiesību veicināšana un aizsardzība un vides un ar klimatu saistītas problēmas;

35. atgādina, ka ES tikai tad tiks atzīta un būs uzticama un efektīva pasaules līmenī, ja tās pamatvērtības, jo īpaši brīvību, demokrātijas, cilvēktiesību, tiesiskuma un dzimumu līdztiesības ievērošana, raisīs uzticību ārpus tās robežām, un tas būs iespējams tikai tad, ja ES nodrošinās politikas virzienu iekšēju un ārēju saskaņotību šajos jautājumos; aicina ES un tās dalībvalstis rādīt piemēru un stingri ievērot cilvēktiesības, nodrošināt konsekvenci tās vērtīgu aizsardzībā un ievērošanā, kā arī nodrošināt labvēlīgu vidi pilsoniskajai sabiedrībai;

36. pauž nožēlu par to, ka autoritārie režīmi ir ļaunprātīgi izmantojuši daudzpusējās institūcijas, cenšoties neitralizēt daudzpusējās cilvēktiesību institūcijas un mehānismus attiecībā uz to spēju saukt valstis pie atbildības par cilvēktiesību pārkāpumiem; aicina Savienību un tās dalībvalstis sadarboties ar līdzīgi domājošiem demokrātiskiem sabiedrotajiem, lai atbalstītu daudzpusējo institūciju reformu un tās kļūtu noturīgākas pret autoritāro režīmu negatīvo ietekmi; tāpat nosoda to, ka vietas ANO Cilvēktiesību padomē (*UNHRC*) bieži vien ieņem valstis, attiecībā uz kurām ir pierādījumi par nopietniem cilvēktiesību pārkāpumiem, un aicina ES dalībvalstis būt ļoti piesardzīgām, kad tās balso, un neatbalstīt tādas valstis, kas kandidē uz vietu *UNHRC*, taču nepārprotami pārkāpj cilvēktiesības;

37. uzskata, ka cilvēktiesību dialogi ar trešām valstīm, ja tie tiek īstenoti, orientējoties uz rezultātiem, un regulāri pārskatīti, var būt noderīgs instruments, ar ko veicināt divpusēju iesaisti cilvēktiesību veicināšanā un aizsardzībā; atgādina, ka ES pamatnostādnēs par dialogu cilvēktiesību jomā ir izklāstīta virkne kritēriju dialoga sākšanai, kuru vidū ir tādi kritēriji kā "valdības vēlme uzlabot situāciju, valdības saistību pakāpe attiecībā uz starptautiskajām cilvēktiesību konvencijām, valdības gatavība sadarboties ar Apvienoto Nāciju Organizācijas cilvēktiesību procedūrām un mehānismiem, kā arī valdības attieksme pret pilsonisko sabiedrību"; aicina EĀDD regulāri izvērtēt katru dialogu, kā to paredz ES pamatnostādnes; uzstāj, ka cilvēktiesību dialogu kontekstā ir svarīgi apspriest konkrētus gadījumus un nodrošināt gan to, ka tiek īstenoti attiecīgi turpmāki pasākumi, gan arī pārredzamību;

ES īpašais pārstāvis cilvēktiesību jautājumos

38. atzinīgi vērtē *Eamon Gilmore* iecelšanu par ES īpašo pārstāvi (ESĪP) cilvēktiesību jautājumos 2019. gada 28. februārī; atkārtoti norāda, ka attiecībā uz ESĪP iecelšanu jārīko iepriekšēja uzklausīšana Parlamentā; mudina ESĪP turpināt diplomātiskos centienus, lai uzlabotu ES cilvēktiesību politikas efektivitāti, konsolidētu starptautiskās alianses cilvēktiesību jautājumu veicināšanai un pārliecinātu sarunu partnerus visā pasaulē pieņemt un īstenot politiku, kas atbilst augstākajiem demokrātijas, cilvēktiesību, tiesiskuma un labas pārvaldības standartiem, kā arī starptautiskajām tiesībām un normām, jo īpaši starptautiskajām humanitārajām tiesībām un starptautiskajām krimināltiesībām; turklāt iesaka ESĪP divkāršot centienus, lai nodrošinātu ES iekšējo saskaņotību ES cilvēktiesību ārpolitikas noteikšanā un īstenošanā; uzstāj, lai ESĪP regulārie ziņojumi Padomei tiktu darīti zināmi arī Parlamentam; aicina ES palielināt ESĪP atpazīstamību un uzlabot tā darbību un misiju pārredzamību, tostarp izveidojot īpašu sadaļu EĀDD tīmekļa vietnē, padarīt ESĪP par pastāvīgu amatu,

kam ir nodrošināti pienācīgi resursi un iespējas uzrunāt sabiedrību, lai ziņotu par panākumiem, kas gūti, apmeklējot trešās valstis, un lai darītu zināmu ES nostāju ar cilvēktiesībām saistītos jautājumos, ESĪP amata vispārējās reformas ietvaros;

Starptautiski nolīgumi

39. atkārtoti prasa visos starptautiskajos nolīgumos, tostarp tirdzniecības un asociācijas nolīgumos, starp ES un trešām valstīm sistemātiski iekļaut cilvēktiesību klauzulas un nodrošināt to pienācīgu izpildi un uzraudzību, cita starpā izmantojot izmērāmus kritērijus un regulārus ietekmes novērtējumus, un iesaistot Parlamentu un pilsonisko sabiedrību; uzsver, ka šajās klauzulās būtu jāparedz mehānismi, kas nodrošinātu to efektīvu izpildi, un procedūras, kurās izklāstītas skaidras un ticamas sekas, kas izriet no nolīguma pārkāpumiem, tostarp nolīguma apturēšana vai — kā galējais līdzeklis — ES izstāšanās no nolīguma; aicina uzlabot koordināciju un saziņu starp specializētajiem dalībniekiem, kas ir atbildīgi par attiecīgajām politikas jomām, piemēram, tirdzniecību un cilvēktiesībām, lai efektīvāk integrētu cilvēktiesību aspektus tirdzniecības un ieguldījumu politikā; iesaka izveidot neatkarīgus cilvēktiesību uzraudzības mehānismus saistībā ar tirdzniecības un ārvalstu ieguldījumu nolīgumiem, kā arī neatkarīgu sūdzību izskatīšanas mehānismu, lai skartajiem iedzīvotājiem un vietējām ieinteresētajām personām nodrošinātu efektīvus tiesiskās aizsardzības līdzekļus;

40. uzsver, ka demokrātijas un cilvēktiesību veicināšana un aizsardzība trešās valstīs ir efektīvi panākama, tikai piemērojot nosacījumus, kas paredzēti ES ekonomiskajos un politiskajos stimulos, piemēram, piekļuvi ES finansējumam, vispārējās preferenču sistēmas (VPS) piešķiršanu un turpmākus tarifu atvieglojumus, kā arī koncesiju ES Šengenas vīzu atcelšanai; šajā saistībā atgādina, ka saskaņā ar Regulu (ES) 2018/1806 Komisijai jāuzrauga un regulāri jāziņo Eiropas Parlamentam par cilvēktiesību situāciju trešās valstīs, uz kurām attiecas vīzu atbrīvojums, un pārkāpumu gadījumā jāaptur vīzu atbrīvojums attiecīgajā valstī;

Kaimiņattiecību, attīstības sadarbības un starptautiskās sadarbības instruments

41. prasa nodrošināt atbilstīgu finansējumu darbībām un sniegt atbalstu demokrātijas un cilvēktiesību veicināšanai un aizsardzībai saskaņā ar Kaimiņattiecību, attīstības sadarbības un starptautiskās sadarbības instrumentu (*NDICI*) atbilstoši Savienības saistību un mērķu līmenim;

42. aicina Komisiju veikt uzraudzību un gada ziņojumā par *NDICI* mērķu sasniegšanu iekļaut nodaļu par cilvēktiesību ievērošanu un to, kā partnervalstis, kas saņem *NDICI* finansējumu, ievēro 8. pantu "Instrumenta vispārējie principi"; aicina Komisiju ierosināt atbilstīgus pasākumus, tostarp ES finansējuma apturēšanu valsts dalībniekiem un palīdzības novirzīšanu pilsoniskajai sabiedrībai, ja tā saņēmēji nopietni pārkāpj cilvēktiesības vai *NDICI* principus; aicina nodrošināt lielāku pārredzamību attiecībā uz noteikumiem, kas saistīti ar cilvēktiesībām finansēšanas nolīgumos, un precizēt mehānismu un kritērijus šādu nolīgumu apturēšanai, ja tiek pārkāptas cilvēktiesības, demokrātijas principi un tiesiskums, kā arī nopietnos korupcijas gadījumos; aicina Komisiju stingri atturēties no budžeta atbalsta trešo valstu valdībām kā sadarbības veida izmantošanas valstīs, kurās vērojami plaši cilvēktiesību pārkāpumi un represijas pret cilvēktiesību aizstāvjiem;

43. aicina ES īpašu uzmanību pievērst tādu pārkāpumu izvērtēšanai un novēršanai, kuri saistīti ar pašas Savienības politiku, projektiem un finansējumu trešās valstīs, tostarp izveidojot sūdzību iesniegšanas mehānismu, kas paredzēts personām vai grupām, kuru tiesību ievērošanu apdraudētu ES darbības attiecīgajās valstīs;

44. atzinīgi vērtē nenovērtējamo palīdzību, kura pilsoniskās sabiedrības organizācijām visā pasaulē tiek sniegta saskaņā ar Eiropas Demokrātijas un cilvēktiesību instrumentu, kas ir Eiropas Savienības pamatinstruments, īstenojot tās ārējo cilvēktiesību politiku; prasa turpināt palielināt finansējumu pilsoniskajai sabiedrībai un cilvēktiesībām saskaņā ar nākamo globālo instrumentu;

45. aicina Komisiju sadarbībā ar EĀDD izveidot Eiropas Investīciju bankas (EIB) ikgadējas ziņošanas sistēmu par tās darbībām ārpus ES saistībā ar vispārējo Savienības ārējo darbību regulējošo principu ievērošanu, kā norādīts LES 21. pantā un ES Stratēģiskajā satvarā un Rīcības plānā cilvēktiesību jomā; mudina Komisiju nodrošināt, ka EIB atbalstītie projekti atbilst ES politikas nostādnēm un saistībām cilvēktiesību jomā un ka ir izveidoti pārskatatbildības mehānismi, kas paredzēti personām, lai ziņotu par pārkāpumiem, kas saistīti ar EIB darbībām; aicina EIB turpināt attīstīt tās politiku sociālo standartu jomā, pārveidojot to par cilvēktiesību politiku banku nozarē; aicina projektu novērtējumos iekļaut cilvēktiesību kritērijus;

ES Rīcības plāns cilvēktiesību un demokrātijas jomā

46. atzinīgi vērtē ES Rīcības plāna cilvēktiesību un demokrātijas jomā 2020.–2024. gadam pieņemšanu; pauž nožēlu par to, ka EĀDD nav pievērsis pienācīgu uzmanību Parlamenta un tā Cilvēktiesību apakškomitejas piedāvājumam labas iestāžu sadarbības garā aktīvi piedalīties tā sagatavošanā;

47. aicina EĀDD un Komisiju regulāri rīkot apspriedes ar pilsonisko sabiedrību un iesaistīties strukturētā un regulārā dialogā ar Parlamenta kompetentajām struktūrām par jaunā rīcības plāna īstenošanu, lai Parlaments varētu piedalīties rīcības plāna darbībās, jo īpaši izmantojot parlamentāro diplomātiju, un efektīvi pildīt savas pārbaudes funkcijas; iesaka noteikt kritēriju un progresa rādītāju kopumu, lai efektīvi uzraudzītu rīcības plāna īstenošanu; aicina EĀDD ziņot par progresu, kas panākts rīcības plāna mērķu sasniegšanā, ņemot vērā šos kritērijus; prasa, lai EĀDD regulāri veiktu pasākumus, ņemot vērā Parlamenta rezolūcijas un debates, kas attiecas uz rīcības plāna īstenošanu; uzstāj, lai dalībvalstis uzņemtos atbildību par minēto rīcības plānu un piedalītos gada ziņojumā par tā īstenošanu, ziņojot par savām darbībām, kas veiktas saskaņā ar šo stratēģisko dokumentu;

Globālo problēmjautājumu risināšana cilvēktiesību un demokrātijas jomā

Demokrātiska pārvaldība un pilsoniskajai sabiedrībai labvēlīga telpa

48. uzskata, ka draudus demokrātiskai pārvaldībai un tiesiskumam visā pasaulē rada vairāku faktoru apvienojums, tostarp tādu kā autoritārisma un populisma pieaugums, nevienlīdzības un nabadzības palielināšanās, spiediens uz pilsonisko sabiedrību, viltus ziņu un dezinformācijas izplatība, hibrīddraudi un hibrīdkarš, ārējo rīcībspēku politiskā iejaukšanās un kampaņas, uzticības publiskā sektora iestādēm mazināšanās, sabiedrības polarizācija un sabiedrības intereses aizstāvošu kolektīvo organizāciju vājināšanās; uzsver arī, ka uzbrukumi plašsaziņas līdzekļu brīvībai un mēģinājumi manipulēt ar sabiedrisko domu, izplatot viltus ziņas sociālajos plašsaziņas līdzekļos, nekad vēl nav bijuši tik bieži un spēcīgi; pauž bažas par to, ka autoritārā prakse, piemēram, pilsoniskās sabiedrības dalībnieku stigmatizēšana par "ārvalstu aģentiem", tiek kopēta un izplatīta visā pasaulē;

49. aicina ES un tās dalībvalstīm arī turpmāk atbalstīt demokrātijas institūciju nostiprināšanu, pārredzamus un uzticamus vēlēšanu procesus visā pasaulē, veicināt un atraisīt demokrātiskas debates, apkarot nevienlīdzību, nodrošināt pilsoniskās sabiedrības organizāciju darbu, atbalstīt dialogu dažādu sabiedrības segmentu starpā, apkarot korupciju un nesodāmību un stiprināt tiesu iestāžu neatkarību un objektivitāti, kā arī stiprināt pārskatatbildības mehānismus; aicina ES vēl vairāk pastiprināt centienus vēlēšanu novērošanā un veidot ciešāku sadarbību ar starptautiskajām organizācijām jo īpaši tām, kurām ir īpaši būtiska nozīme, piemēram, ar Eiropas Drošības un sadarbības organizāciju;

50. uzsver, ka korupcija un cilvēktiesību pārkāpumi ir cieši savstarpēji saistīti; aicina ES cilvēktiesību programmā iekļaut cīņu pret korupciju; atkārtoti uzsver ES pienākumu aizsargāt korupcijas apkarošanas apvienības, pētnieciskos žurnālistus un trauksmes cēlējus, kuri strādā, lai atklātu korupciju un krāpšanu;

Klimatrīcība un cilvēktiesības

51. apstiprina, ka cilvēktiesību veicināšana un aizsardzība ir savstarpēji saistīta ar klimatrīcību un rīcību vides jomā, jo īpaši tāpēc, ka starptautiskās cilvēktiesības nodrošina piekļuvi juridiskiem līdzekļiem, lai kompensētu klimata pārmaiņu radīto kaitējumu, īstenotu pasākumus cīņai pret klimata pārmaiņām un liktu valstīm, jo īpaši tām, kuras rada lielāko piesārņojumu, uzņēmumiem un lēmumu pieņēmējiem uzņemties atbildību par savu reakciju uz klimata pārmaiņām;

52. atbalsta iekļaujošu un tiesībās balstītu pieeju klimatrīcības veicināšanai, kas nodrošina sabiedrības līdzdalību un tiesu iestāžu pieejamību ar klimata pārmaiņām saistītu politisku lēmumu pieņemšanā, īstenošanā un pārskatīšanā un ar tiem saistītām sekām; apstiprina, ka cīņa pret klimata pārmaiņām ir saistīta ar atbalstu un aizsardzību tiem, kuri rūpējas par planētu un tās dabas resursiem, tostarp tiem, kas ir zemes un vides, kā arī pirmiedzīvotāju kopienu aizstāvji;

ES pieeja konfliktiem, atbildība par cilvēktiesību pārkāpumiem un cīņa pret nesodāmību

53. uzsver mūsdienu konfliktu sarežģītību, jo tie bieži vien attīstās iekšzemē valsts vai reģionālā līmenī, dažreiz kā hibrīduzbrukumi vai kiberuzbrukumi, tajos ir iesaistītas daudzas puses, tostarp teroristu organizācijas un nevalstiski rīcībspēki, un tiem ir katastrofālas humanitārās sekas, jo īpaši tādēļ, ka ir grūti atšķirt kaujiniekus no civilpersonām; aicina

ES stiprināt savu reakciju uz konfliktiem, novēršot to pamatcēloņus, ieguldot konfliktu novēršanā un starpniecības centienos, meklējot un saglabājot iespējas rast politiskus risinājumus, veidojot alianses ar līdzīgi domājošām valstīm un reģionālām organizācijām, sniedzot turpmāku finansiālu un tehnisku atbalstu un nodrošinot personālu civilajām miera uzturēšanas misijām un militāro operāciju misijām, kā arī veicinot uzticēšanās veidošanas iniciatīvas starp karojošajām pusēm; tāpat aicina ES nodrošināt dzimumu līdztiesības aspekta integrēšanu šajos centienus, pastiprināt sieviešu un jauniešu lomu konfliktu novēršanā un atrisināšanā, miera uzturēšanā, humānajā palīdzībā un pēckonflikta atjaunošanas darbībās, pārejas tiesiskumā, kā arī cilvēktiesību un demokrātisko reformu veicināšanā; aicina ES arī apkarot cilvēku tirdzniecību un seksuālu un ar dzimumu saistītu vardarbību un nodrošināt pastāvīgu piekļuvi būtiskiem un dzīvību glābjošiem veselības aprūpes pakalpojumiem; uzsver ES politikas saskaņotības nodrošināšanas svarīgumu teritorijas okupācijas vai aneksijas gadījumos; atgādina, ka starptautiskajām humanitārajām tiesībām vajadzētu noteikt ES politiku attiecībā uz visām šādām situācijām, tostarp ieilgušajiem okupācijas gadījumiem;

54. aicina visas valdības piešķirt netraucētu piekļuvi visā savā teritorijā starptautiskajiem novērotājiem, tostarp ES īpašajam pārstāvim cilvēktiesību jautājumos un ANO augstajam komisāram cilvēktiesību un ANO īpašo procedūru jautājumos; uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt galvenajām starptautiskajām humānās palīdzības organizācijām un starptautiskajiem novērotājiem netraucētu piekļuvi teritorijām, kuras skar notiekošie konflikti un militārā agresija;

55. aicina dalībvalstis stingri ievērot ANO Ieroču tirdzniecības līguma 7. pantu par eksportu un eksporta novērtējumu un ES kopējo nostāju attiecībā uz ieroču eksportu, atsakoties nodot ieročus un izlūkošanas aprīkojumu, ja tas radītu risku, ka importētājvalsts vai nevalstiski dalībnieki varētu veikt vai veicināt nopietnus cilvēktiesību vai starptautisko humanitāro tiesību pārkāpumus, arī Eiropas Miera mehānisma (*EPF*) kontekstā;

56. aicina dalībvalstis izveidot *EPF* cilvēktiesību pīlāru, cita starpā paredzot mērķi nodrošināt pilnvērtīgas iespējas un atbalstu pilsoniskajai sabiedrībai, tostarp ar programmām un līdzekļiem, kas piešķirti tieši cilvēktiesību aizstāvju kā miera veidošanas veicinātāju atbalstam; aicina ES dalībvalstis apsvērt iespēju gaidāmajā Eiropas Miera mehānismā iekļaut obligātus cilvēktiesību aizsardzības pasākumus un ietekmes novērtējumus, tostarp atbilstību stingram politikas satvaram par pienācīgu rūpību cilvēktiesību jomā saistībā ar aizsardzības un drošības jautājumiem, iedvesmojoties no ANO pienācīgas rūpības cilvēktiesību jomā politikas;

57. atkārtoti apstiprina savu nelokāmo atbalstu Starptautiskajai Krimināltiesai (SKT) un aicina Romas statūtu dalībvalstis nodrošināt SKT pienācīgus finanšu resursus, lai tā varētu izpildīt uzdevumus, ko paredz tās pilnvaras; aicina SKT turpināt darbu, ievērojot neatkarību un objektivitāti; aicina ES un tās dalībvalstis mudināt visas ANO dalībvalstis ratificēt un īstenot Romas statūtus; aicina Romas statūtu dalībvalstis sadarboties ar SKT; pauž dziļu nožēlu par uzbrukumiem SKT un, visbeidzot, nosoda individuālās sankcijas, kas noteiktas pret tās darbiniekiem, jo īpaši pret SKT galveno prokuroru, norādīdams, ka tas nav pieņemami; aicina Romas statūtu dalībvalstis veikt konkrētus pasākumus, lai atceltu minētās sankcijas un atbalstītu skartās puses; uzsver, ka SKT ir vienīgā starptautiskā iestāde, kas spēj saukt pie atbildības par dažiem no visšausminošākajiem noziegumiem pasaulē un aizsargāt cietušos, kuriem nav citu tiesiskās aizsardzības līdzekļu; atzīst neatkarīgu ekspertu pārbaudes darbu, ar kura palīdzību ir paredzēts apzināt reformas jomas, un aicina SKT īstenot visus vajadzīgos pasākumus, lai uzlabotu savus rezultātus, efektivitāti un pozitīvo ietekmi jo īpaši uz kopienām un cietušajiem, kurus skar tiesas darbs; aicina ES un visas tās dalībvalstis turpināt aizsargāt SKT neatkarību un objektivitāti pret uzbrukumiem, kuru mērķis ir kavēt starptautiskās krimināl ās tiesvedības darbību; aicina Komisiju un EĀDD izpētīt veidus un iesniegt jaunus instrumentus, lai palīdzētu cīnīties pret starptautiskajiem noziegumiem, kā arī lai palīdzētu no starptautisko cilvēktiesību un starptautisko humanitāro tiesību pārkāpumiem cietušajiem piekļūt starptautiskajām tiesām un saņemt tiesisko aizsardzību un atlīdzību, tostarp palielinot valstu, kas nav ES dalībvalstis, spēju piemērot universālās jurisdikcijas principu savās valsts tiesību sistēmās;

58. atkārto aicinājumu Komisijas priekšsēdētājas vietniekam/Savienības Augstajam pārstāvim ārlietās un drošības politikas jautājumos (PV/AP) iecelt ESĪP attiecībā uz starptautiskajām humanitārajām tiesībām un starptautisko tiesiskumu, piešķirot pilnvaras sekmēt, integrēt un pārstāvēt ES apņemšanos apkarot nesodāmību;

59. aicina ES dalībvalstis un ES Genocīda apkarošanas tīklu atbalstīt ANO izmeklēšanas grupas centienus savākt, saglabāt un uzglabāt pierādījumus par pašreiz notiekošajiem vai tikko pastrādātajiem noziegumiem, lai šie pierādījumi neietu zudumā;

60. norāda, ka ir jāpanāk tiesiskums visiem starptautisko cilvēktiesību un humanitāro tiesību pārkāpumu upuriem, un, ņemot vērā joprojām notiekošo bruņoto konfliktu, aicina nekavējoties pārtraukt karadarbību; uzsver, ka starptautiskajai sabiedrībai ir pienākums izbeigt patvaļu un smagos pārkāpumus, kuri tiek izdarīti vairākās valstīs;

61. pauž nopietnas bažas par to, ka seksuāla un ar dzimumu saistīta vardarbība arvien vairāk tiek izmantota kā kara ierocis; uzsver, ka seksuāli noziegumi un ar dzimumu saistīta vardarbība Romas statūtos ir klasificēti kā kara noziegumi, noziegumi pret cilvēci vai darbības, kas ir genocīda vai spīdzināšanas būtiska sastāvdaļa; aicina saskaņoti rīkoties, lai izbeigtu seksuālās vardarbības izmantošanu par kara ieroci; atzinīgi vērtē ANO Drošības padomes (ANO DP) Rezolūciju Nr. 2467 par seksuālu vardarbību, kas saistīta ar konfliktiem, un visas saistītās ANO DP rezolūcijas, sākot ar ANO DP Rezolūciju Nr. 1325 par sievietēm, mieru un drošību, kurā apstiprināta ANO DP apņemšanās novērst seksuālas vardarbības kā kara un terorisma taktikas izmantošanu, liekot lietā visus tās rīcībā esošos līdzekļus, tostarp sankcijas un citus mērķtiecīgus pasākumus pret pastāvīgiem pārkāpējiem; uzsver, ka ir jānodrošina, lai sievietēm, kuras kara laikā ir kļuvušas par izvarošanas upuriem, nodrošinātu visu vajadzīgo un drošu medicīnisko un psiholoģisko palīdzību un pakalpojumus, tostarp droša aborta iespējas, kā paredz starptautiskās humanitārās tiesības; aicina ES apkarot nesodāmību par seksuālo un reproduktīvo tiesību pārkāpumiem konflikta apstākļos un atbalstīt sieviešu un meiteņu tiesības uz patiesību, efektīviem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem un kompensāciju par šo tiesību pārkāpumiem; turklāt atzinīgi vērtē to, ka ANO 2019. gada 30. oktobrī izveidoja Globālu fondu ar konfliktiem saistītu seksuālu vardarbību pārdzīvojušajām personām, lai palīdzētu tām saņemt kompensāciju;

62. atgādina par ANO Novērtējuma ziņojumu par izpildi un koriģējošo atbalstu saistībā ar seksuālu izmantošanu un vardarbību, ko miera uzturēšanas operācijās veicis ANO vai ar to saistīts personāls; uzsver, ka ANO, ES dalībvalstīm un ES kopējās drošības un aizsardzības politikas struktūrām bez kavēšanās un ar stingru apņēmību ir jāizmeklē, jāsauc pie atbildības un jānotiesā visi ANO, dalībvalstu un ES darbinieki, kuri ir vainīgi seksuālā vardarbībā; atgādina ka steidzami jāreformē attiecīgās struktūras, lai izbeigtu ANO un ES darbinieku nesodāmību un lai izveidotu funkcionējošus un pārredzamus kontroles un pārskatatbildības mehānismus; uzskata, ka ir nepieņemami, ka tiesvedības ierosināšana par iespējamo vardarbību joprojām ir pilnīgi brīvprātīga un atkarīga no valsts, kas nodrošina karaspēku; ir pārliecināts, ka šādu smagu noziegumu skaitu varētu samazināt un novērst pavisam, izmantojot apmācību un izglītību; atgādina, ka ir steidzami jānovērš šādi noziegumi nākotnē, cita starpā tādēļ, lai atjaunotu vietējo iedzīvotāju uzticēšanos starptautiskajai miera uzturēšanai;

63. uzsver saikni starp cilvēktiesību pārkāpumiem un plaši izplatīto nesodāmību un pārskatatbildības trūkumu valstīs un reģionos, kurus skāruši konflikti vai kuru raksturīga iezīme ir politiski motivēta iebiedēšana, diskriminācija, aizskaršana un uzbrukumi, nolaupīšana, vardarbīgas policijas darbības, patvaļīgi aresti un spīdzināšanas gadījumi, un nogalināšana; aicina ES atbalstīt pasākumus ar mērķi cīnīties pret nesodāmību un veicināt pārskatatbildību valstīs, kur nesodāmības dinamika ir izdevīga tiem, kuriem ir vislielākā atbildība un kuri apspiež cietušos;

64. pauž nožēlu, ka bija vajadzīgs apturēt lēmumu par Saharova balvas laureātes *Aung San Suu Kyi* dalību Saharova balvas kopienā, jo viņa nerīkojas un pieņem Mjanmā notiekošos noziegumus pret rohingu kopienu, taču šo lēmumu vērtē atzinīgi;

65. pauž bažas, ka tā dēvētās "narkotiku apkarošanas" vārdā notiek ārpustiesas slepkavības, spīdzināšana un citi cilvēktiesību pārkāpumi; atkārtoti uzsver, ka cīņa pret noziedzību nekādi neattaisno cilvēktiesību pārkāpumus, un aicina apkopot uz tiesiskumu balstīto paraugpraksi par to, kā mazināt nodarīto kaitējumu;

66. atzinīgi vērtē darbu un ieguldījumu cīņā pret nesodāmību, ko sniedz ANO īpašā referente jautājumos par ārpustiesas, tūlītēju vai patvaļīgu nāvessodu izpildi *Agnès Callamard*, izmeklējot iespējamas ārpustiesas slepkavības 2019. gadā, piemēram, par žurnālista *Jamal Khashoggi* noslepkavošanu, kaut arī pret viņu tiek vērsta iebiedēšana un draudi;

67. atbalsta tiesu sistēmas reformas, lai nodrošinātu tās objektivitāti un neatkarību, tostarp tādu jautājumu risināšanā, kas saistīti ar tiesnešu pieņemšanu darbā un iecelšanu amatā, korupciju un dzimumu aizspriedumiem tiesu sistēmā;

68. prasa steidzami pieņemt un īstenot patstāvīgu, elastīgu un reaģētspējīgu ES mēroga cilvēktiesību sankciju mehānismu, proti, Eiropas Magņicka aktu, kā būtisku daļu no ES spēkā esošā cilvēktiesību un ārpolitikas instrumentu kopuma, tādējādi stiprinot ES kā globāla cilvēktiesību rīcībspēka lomu un dodot iespēju piemērot mērķtiecīgas sankcijas pret personām, valstiskiem un nevalstiskiem dalībniekiem un citām struktūrām, kas ir atbildīgas par nopietniem cilvēktiesību pārkāpumiem, tostarp sistemātiskiem korupcijas noziegumiem saistībā ar smagiem cilvēktiesību pārkāpumiem, vai piedalās tajos; atzinīgi vērtē to, ka aizvien lielāks skaits valstu pieņem starptautiskos cilvēktiesību sankciju mehānismus; uzsver, ka ir svarīgi, lai šī sistēma atbilstu ES likumības pārbaudes mehānismam; uzsver, ka ir svarīgi piešķirt pietiekamus resursus, lai to varētu efektīvi īstenot; prasa izveidot ES līmeņa padomdevēju komiteju ar Parlamenta līdzdalību; uzsver, ka šāds mehānisms palīdzēs cīnīties pret cilvēktiesību pārkāpumiem, apkarot nesodāmību un aizsargāt cilvēktiesību aktīvistus un aizstāvjus visā pasaulē, kā arī apliecinās, ka ir svarīgi, lai Eiropas Savienība efektīvi reaģētu uz cilvēktiesību sankcijām, izmantojot kvalificēta balsu vairākuma balsošanu; atzinīgi vērtē Padomes lēmuma pieņemšanu par mērķtiecīgiem ierobežojošiem pasākumiem, ar kuriem attur no kiberuzbrukumiem un reaģē uz kiberuzbrukumiem, kas rada ārējus draudus ES vai tās dalībvalstīm;

69. uzskata, ka Covid-19 globālo pandēmiju nevajadzētu izmantot par ieganstu, lai apdraudētu sankciju režīmus; tomēr uzsver, ka sankcijām nevajadzētu traucēt sniegt humāno palīdzību, tostarp medicīnisko palīdzību, atbilstīgi starptautiskajām humanitārajām tiesībām;

Cilvēktiesību aizstāvji

70. nosoda cilvēktiesību aizstāvju, viņu ģimenes locekļu un juristu, kā arī personu, kas viņus atbalsta un jūt viņiem līdzi, slepkavības, patvaļīgu aizturēšanu, spīdzināšanu, vajāšanu, aizskaršanu, iebiedēšanu, šantažēšanu un attālinātu digitālo un fizisku novērošanu, kā arī pret viņiem vērstas nomelnošanas kampaņas; ar lielām bažām norāda uz to cilvēktiesību aizstāvju zemes un vides jomā lielo skaitu, kuri 2019. gadā tika nogalināti vai piedzīvoja vardarbīgus uzbrukumus tādēļ, ka aizstāvēja dabas resursus un personu tiesības dzīvot drošā un veselīgā vidē; norāda, ka dažos pasaules reģionos šādi uzbrukumi ir sasnieguši bīstamu līmeni; šajā saistībā uzsver cilvēktiesību aizstāvju lielo neaizsargātību un nepieciešamību pēc pienācīgas aizsardzības, lai viņi varētu savu nozīmīgo darbu veikt, nebaidoties no aizskaršanas un vajāšanas; uzsver uz ticību balstīto organizāciju iespējamo nozīmi humanitāro krīžu risināšanā, veicinot mieru, tiesiskumu un cilvēktiesību ievērošanu, izskaužot vardarbību un uzņemoties starpnieku lomu sarunās par konflikta risināšanu;

71. pauž īpašas bažas par to, ka aizvien pieaug notiesāšanas gadījumu skaits, neievērojot starptautiskajās tiesībās paredzētos obligātos taisnīgas tiesas standartus; aicina ES turpināt izmantot sadarbību un diplomātiju, lai nodrošinātu, ka ikviena persona saņem taisnīgu tiesu;

72. aicina izbeigt visus uzbrukumus cilvēktiesību aizstāvjiem, atbrīvot patvaļīgi aizturētās personas un saukt vainīgos pie atbildības; aicina ES un tās dalībvalstis izstrādāt stratēģisku augsta līmeņa redzējumu, lai cīnītos pret pasaulē pieaugošajiem uzbrukumiem cilvēktiesību aizstāvjiem, tostarp pieņemot stingrus Ārlietu padomes secinājumus, ar kuriem ārlietu ministriem jāaicina uz vērienīgām un globālām ES darbībām, lai aizsargātu cilvēktiesību aizstāvjus; aicina ES iestādes pastiprināt atbalstu cilvēktiesību aizstāvjiem, kas ir svarīga un neatņemama Savienības ārpolitikas cilvēktiesību jomā sastāvdaļa; uzsver, ka politiskais dialogs un sadarbība ar trešo valstu iestādēm, tiesas procesu novērošana, tikšanās ar cilvēktiesību aizstāvjiem valstu apmeklējumu laikā, aizturēto cilvēktiesību aizstāvju apmeklējumi, pārcelšanas atbalsts un publiski paziņojumi ir būtiski šīs politikas īstenošanas instrumenti; aicina ES un tās dalībvalstis pastiprināt centienus, rīkojoties vienotāk un izmantojot šos instrumentus saskaņoti un vienādi pret visām valstīm gadījumos, kad ir pārkāptas cilvēktiesību aizstāvju tiesības; aicina ES un tās dalībvalstis šajā saistībā izdot ikgadējus Padomes secinājumus par cilvēktiesību aizstāvjiem, apzinot viņu darbības cilvēktiesību aizstāvības jomā un izklāstot augstākā līmeņa stratēģiskas apņemšanās attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem; uzsver Parlamenta un tā Cilvēktiesību apakškomitejas pastāvīgo darbu 2019. gadā, ko tie veikuši, atbalstot cilvēktiesību aizstāvjus un pievēršot uzmanību viņu situācijai, tostarp arī Saharova balvas laureātu un kandidātu situācijai, jo īpaši gadījumos, kad viņi ir apdraudēti vai viņu tiesības tiek pārkāptas;

73. aicina ES garantēt cilvēktiesību aizstāvēm sievietēm, kas saskaras ar tieši pret sievietēm vērstu vardarbību, piekļuvi aizsardzības mehānismiem, resursiem un politiskam atbalstam, kā arī palielināt finanšu piešķīrumus neatkarīgām pilsoniskās sabiedrības organizācijām, kas veicina sieviešu un meiteņu tiesības un kā ES pamatnostādņu par cilvēktiesību aizstāvjiem pielikumu pieņemt instrumentu kopumu, kas paredzētu praktiskus pasākumus, lai ES varētu labāk nodrošināt cilvēktiesību aizstāvju sieviešu vajadzības visā pasaulē;

74. aicina ES un tās dalībvalstis izvirzīt augstākus mērķus, lai panāku apcietināto cilvēktiesību aizstāvju atbrīvošanu, ietverot tādu apcietināto cilvēktiesību aizstāvju gadījumus, kuri apliecina, kā represīvas valdības visā pasaulē pastāvīgi izmanto tiesību aktus, lai apmelotu un apklusinātu cilvēktiesību aizstāvjus; uzsver, ka šādi gadījumi ir saistīti arī ar Eiropas Parlamenta Saharova balvas laureātiem un finālistiem;

75. mudina ES delegācijas un dalībvalstu pārstāvniecības turpināt izmantot publisko diplomātiju un iniciatīvas, lai izskatītu atsevišķas cilvēktiesību aizstāvju lietas un attiecīgā gadījumā atvieglotu ārkārtas vīzu izdošanu, kā arī nodrošinātu pagaidu patvērumu ES dalībvalstīs;

76. aicina ES un tās dalībvalstis uzlabot ES vīzu pieejamību cilvēktiesību aizstāvju īslaicīgai pārvietošanai, jo īpaši Vīzu rokasgrāmatā iekļaujot norādījumus par atvieglojumu piešķiršanu cilvēktiesību aizstāvjiem un viņu ģimenes locekļiem, kā arī veikt darbu, lai grozītu ar vīzām saistītos tiesību aktus, proti, Vīzu kodeksu;

77. atzinīgi vērtē ES cilvēktiesību aizstāvju mehānisma *ProtectDefenders.eu* atjaunošanu vēl uz trim gadiem 2019. gada novembrī; atgādina, cik svarīgs ir šis mehānisms, ņemot vērā pieaugošās vajadzības un to problēmu daudzveidību, ar kurām saskaras cilvēktiesību aizstāvji; prasa pastiprināt šo mehānismu un to pastāvīgi atkārtoti izvērtēt, ņemot vērā tā vajadzības;

Sieviešu tiesības un dzimumu līdztiesība

78. aicina Komisiju un dalībvalstis saskaņoti īstenot dzimumu līdztiesības stratēģiju gan ES, gan ārpus tās un veikt efektīvas un konkrētas darbības, lai nepieļautu sieviešu tiesību, dzimumu līdztiesības un seksuālās un reproduktīvās veselības un ar to saistīto tiesību ierobežošanu;

79. atgādina, ka seksuālā un reproduktīvā veselība un ar to saistītās tiesības, kā arī atbilstīga seksuālā izglītība ir cilvēktiesības; aicina ES un dalībvalstis atkārtoti apstiprināt sieviešu neatņemamās tiesības uz fizisko neaizskaramību, cieņu un autonomu lēmumu pieņemšanu un uzturēt cilvēktiesību universālumu un nedalāmību visos kontekstos, kā arī aizsargāt un veicināt jo īpaši apdraudētās tiesības, piemēram, seksuālo un reproduktīvo veselību un ar to saistītās tiesības;

80. atzinīgi vērtē 24 dalībvalstu atbalstītos Padomes prezidentūras secinājumus par ES rīcības plānu par dzimumu līdztiesību un pilnvērtīgu iespēju nodrošināšanu sievietēm ārējās attiecībās 2021.–2025. gadam (*GAP* III), paužot stingras apņemšanās un īstenojot darbības attiecībā uz seksuālo un reproduktīvo veselību un ar to saistītajām tiesībām; šajā saistībā prasa pastiprināt ES atbalstu trešām valstīm, jo īpaši paplašināšanās procesā iesaistītajām valstīm un kaimiņvalstīm, kuras īsteno jaunu politiku un izmaiņas tiesību aktos, lai saskaņotu valstu tiesisko regulējumu ar starptautiskajām un IAM saistībām attiecībā uz sieviešu tiesībām un dzimumu līdztiesību, novērstu un apkarotu vardarbību pret sievietēm un meitenēm, aizsargātu cilvēktiesību aizstāves sievietes, uzlabotu sieviešu seksuālo un reproduktīvo veselību un tiesības, nodrošinātu jauniešiem uz zinātnes atziņām balstītu, visaptverošu un atbilstīgu seksuālo izglītību, ļautu meitenēm un jaunām sievietēm droši pieaugt un novērstu seksuālu un ar dzimumu saistītu vardarbību, sieviešu dzimumorgānu kropļošanu un citas kaitīgas prakses, tostarp agrīnas un piespiedu laulības;

81. tāpat aicina ES un dalībvalstis veicināt dzimumu līdztiesību un seksuālo un reproduktīvo veselību un ar to saistītās tiesības visās ārējās darbībās, tostarp daudzpusējos un divpusējos forumos, īpašu vērību pievēršot atstumtām vai neaizsargātām grupām, piemēram, LGBTI, kā arī tiekties uz mērķi panākt vispārēju veselības apdrošināšanu, izmantojot saistītas *SRHR* un HIV intervences;

82. mudina neaprobežoties tikai ar strukturālās dzimumu nevienlīdzības pamatcēloņu novēršanu, garantējot vienlīdzīgas iespējas un nostiprinot sieviešu līdzdalību;

83. norāda uz nepieciešamību radīt sociālo un ekonomisko vidi un apstākļus, kas ļauj vecākiem turpināt profesionālo izaugsmi;

84. aicina dalībvalstis pieņemt kopīgu pieeju un sadarboties ar starptautiskām iestādēm, lai iegūtu jaunus, salīdzināmus un sadalītus datus, kā arī izstrādāt mērķtiecīgu politiku un likumdošanas intervences, lai novērstu cilvēktiesību pārkāpumus; aicina Eiropas Komisiju savās sadarbības sarunās un nolīgumos ar attiecīgajām valstīm iekļaut saistības un kritērijus sieviešu dzimumorgānu kropļošanas izskaušanai;

85. atgādina, ka Stambulas konvencija kā pirmais vispārēji saistošais līgums, kas apkaro vardarbību pret sievietēm un meitenēm un vardarbību ģimenē, nosaka starptautisko standartu kritērijus, kuri jāturpina ratificēt un īstenot; atkārto, ka ES pievienošanās Stambulas konvencijai ir atzīta par galveno prioritāti ES dzimumu līdztiesības stratēģijā 2020.–2025. gadam; aicina ES un tās dalībvalstis, kuras Stambulas konvenciju vēl nav ratificējušas un īstenojušas, to pēc iespējas drīz izdarīt; aicina ES sadarboties ar citām valstīm nolūkā pastiprināt to pasākumus izglītības, veselības aprūpes un sociālo pakalpojumu, datu vākšanas, finansēšanas un programmu izstrādes jomā, lai visā pasaulē labāk novērstu seksuālu un ar dzimumu saistītu vardarbību un reaģētu uz to;

86. uzsver, ka sievietes un meitenes migrantes un bēgles, kam nepieciešama aizsardzība, būtu uzskatāmas par tiesību subjektiem;

87. atzinīgi vērtē progresu ES un ANO iniciatīvas "*Spotlight*" īstenošanā; aicina Komisiju nodrošināt, ka iniciatīvas sponsorētie projekti darbojas, lai novērstu sieviešu tiesību pārkāpumu pamatcēloņus, tostarp ar dzimumu saistītu kaitīgu stereotipu turpināšanos.

Bērnu tiesības

88. atkārtoti aicina ES un tās dalībvalstis pastiprināt sadarbību un dialogu ar trešām valstīm nolūkā bērnu tiesības un aizsardzību atzīt par prioritāti, lai atbalstītu bērnu tiesību ievērošanu visā pasaulē un lai neviens bērns netiktu atstāts novārtā; šajā saistībā mudina ES un tās dalībvalstis sadarboties ar partnervalstīm un apņemties piešķirt papildu finanšu līdzekļus, jo īpaši oficiālās attīstības palīdzības ietvaros, lai risinātu pasaules mēroga problēmas saistībā ar bērnu veselību un izglītību, ietverot tiesības uz izglītību dzimtajā valodā, bērnu darba izskaušanu, cīņu pret vardarbību, seksuālu vardarbību un agrīnām un piespiedu laulībām, cilvēku tirdzniecību un ekspluatāciju, kā arī vervēšanu vai izmantošanu bruņotos konfliktos, no kā cieš miljoniem bērnu; atgādina, ka bērna interesēs ir bērna aizsardzība, aprūpe un drošība vidē, kurā bērns var pieaugt, saņemot vajadzīgo atbalstu un aizsardzību un pamatvajadzību nodrošinājumu; uzsver, ka izglītība ir būtisks instruments, lai apkarotu diskrimināciju un vardarbību pret bērniem; aicina īstenot pasākumus, lai atvieglotu bērnu piekļuvi izglītībai;

89. atzinīgi vērtē uzmanību, kas pievērsta ES darbībām bērnu tiesību aizsardzības un veicināšanas jomā saistībā ar *UNCRC* 30. gadadienu, un atkārtoti aicina Komisiju noskaidrot, kā ES kā struktūra varētu pievienoties *UNCRC*;

Personu ar invaliditāti tiesības

90. atzinīgi vērtē ANO Konvencijas par personu ar invaliditāti tiesībām un tās Fakultatīvā protokola ratifikāciju 2019. gadā; uzsver, ka ir svarīgi pilnībā ņemt vērā personu ar invaliditāti specifiskās vajadzības; aicina ES iekļaut ārējās darbības un attīstības palīdzības politikā cīņu pret diskrimināciju invaliditātes dēļ, kā arī cīņu par vienlīdzīgu piekļuvi darba tirgum un piekļuvi izglītībai un apmācībai, un veicināt risinājumus, kas personām ar invaliditāti atvieglotu iesaistīšanos sabiedrībā; atkārtoti norāda, ka ir svarīgi, lai gan ES dalībvalstis, gan tās iestādes efektīvi īstenotu ANO Konvenciju par personu ar invaliditāti tiesībām, īpaši ņemot vērā ES saistības humānās palīdzības un starptautiskās sadarbības jomā visās attiecīgajās ES rīcībpolitikās; uzsver nediskriminēšanas svarīgumu un nepieciešamību pārliecinoši integrēt vispārējās pieejamības principu un nodrošināt visas personu ar invaliditāti tiesības;

Lesbiešu, geju, biseksuāļu, transpersonu un interseksuāļu tiesības

91. nosoda LGBTI stigmatizāciju, viņu patvaļīgu aizturēšanu, spīdzināšanu, vajāšanu un nogalināšanu, kā arī kūdīšanu uz vardarbību pret viņiem; pauž nožēlu par aizvien lielākajām atšķirībām starp valstīm, kas virzās uz LGBTI tiesību labāku aizsardzību, proti, atceļot krimināllatbildību par homoseksualitāti, un valstīm, kas vājina šīs tiesības un ļauj brīvi vajāt, diskriminēt un stigmatizēt LGTBI; uzskata, ka prakse un vardarbības akti, kas vērsti pret personām, pamatojoties uz viņu faktisko vai pieņemto seksuālo orientāciju, dzimumidentitāti vai dzimuma pašizpausmi, vai dzimuma iezīmes, nedrīkst palikt nesodīti un ir jāizskauž;

92. aicina ES uzņemties vadošo lomu LGBTI cilvēktiesību aizsardzībā un LGBTI diskriminācijas un stigmatizācijas apkarošanā, kā arī tā dēvētās "labošanas terapijas", dzimumorgānu kropļošanas un transpersonu piespiedu sterilizācijas apkarošanā; tāpat aicina ES izmantot visus tās rīcībā esošos diplomātiskos instrumentus, lai atceltu kriminālatbildību par viendzimuma partneru seksuālajām attiecībām, un rādīt piemēru cīņā pret vardarbību un diskrimināciju seksuālās orientācijas, dzimumidentitātes, dzimuma pašizpausmes un dzimuma iezīmju dēļ, efektīvi īstenojot jauno LGBTI+ līdztiesības stratēģiju gan ES, gan ārpus tās; aicina ES un dalībvalstis vispusīgi un konsekventi piemērot ES pamatnostādnes, lai veicinātu un aizsargātu LGBTI iespējas izmantot visas viņu cilvēktiesības ārējā politiskajā darbībā;

93. uzsver, ka Covid-19 pandēmija ir nesamērīgi smagi skārusi LGBTI kopienas, izraisot vardarbības ģimenē pieaugumu pret LGBTI, kuri bija spiesti atrasties karantīnā vai atgriezties diskriminējošās ģimenēs un mājsaimniecībās, kā arī izraisot bezdarbu un bezpajumtnieku skaita pieaugumu, nespēju piekļūt dzīvību glābjošai medicīniskai aprūpei, piemēram, HIV pakalpojumiem un ar pāreju saistītai medicīniskai aprūpei, un plašāku nosodījumu; aicina LGBTI iekļaut Covid-19 palīdzības programmās;

Pirmiedzīvotāji

94. pauž nopietnas bažas par pirmiedzīvotāju kopienu un to pārstāvju ciešanām un neaizsargātību, ko cita starpā rada klimata pārmaiņu un Covid-19 pandēmijas ietekme, kā arī zemes un iztikas līdzekļu zaudēšana uzņēmumu darbības un ar to saistītā kaitējuma dēļ; pauž nožēlu par to, ka pirmiedzīvotāji visā pasaulē joprojām piedzīvo plaši izplatītu un sistemātisku diskrimināciju un vajāšanu, tostarp piespiedu pārvietošanu, patvaļīgus arestus un cilvēktiesību un zemes aizstāvju nogalināšanu; iesaka ES un tās dalībvalstīm attiecīgajās un jaunajās pienācīgas rūpības sistēmās iekļaut atsauces uz pirmiedzīvotājiem un tiesībām, kas ietvertas ANO Deklarācijā par pirmiedzīvotāju tautu tiesībām, un nodrošināt, ka ES reģistrētie uzņēmumi tiek saukti pie atbildības to pienākumu neizpildes gadījumā;

95. atkārtoti prasa ES, dalībvalstīm un to starptautiskās sabiedrības partneriem pieņemt visus vajadzīgos pasākumus, lai atzītu, aizsargātu un veicinātu pirmiedzīvotāju tiesības, tostarp tiesības uz savu valodu, zemi, teritorijām un resursiem; atzinīgi vērtē darbu, ko pilsoniskā sabiedrība un NVO veic saistībā ar šiem jautājumiem; atkārtoti apstiprina, ka ir jāizveido sūdzību izskatīšanas mehānisms, lai būtu iespējams iesniegt sūdzības par pirmiedzīvotāju tiesību pārkāpumiem un ļaunprātīgu izmantošanu, kas izriet no starptautisku uzņēmumu darbības; atgādina par lēmumu Parlamentā iecelt pastāvīgo referentu pirmiedzīvotāju jautājumos, lai uzraudzītu pirmiedzīvotāju situāciju cilvēktiesību jomā; aicina dalībvalstis ratificēt SDO 1989. gada 27. jūnija Konvencijas Nr. 169 par pirmiedzīvotāju un cilšu tautām noteikumus;

96. mudina vadības īstenot attīstības un vides politikas pasākumus, kuros tiek ievērotas pirmiedzīvotāju un vietējo kopienu ekonomiskās, sociālās un kultūras tiesības un kuri paredz viņu iekļaušanu saskaņā ar ANO ilgtspējīgas attīstības mērķiem;

Rasisms, diskriminācija, ksenofobija un ar to saistīta neiecietība

97. atzinīgi vērtē to, ka Padome 2019. gadā pieņēma ES cilvēktiesību pamatnostādnes par nediskriminēšanu ārējā darbībā; aicina ES un tās dalībvalstis izmantot visus to rīcībā esošos instrumentus, lai nodrošinātu, ka personas, kas atbildīgas par tiesību pārkāpumiem diskriminācijas dēļ, balstoties uz rasi, kastu (darbs un izcelsme), reliģiju un etnisko vai nacionālo piederību, tiek sauktas pie atbildības;

98. ar lielām bažām norāda uz kastu hierarhijas, ar kastu saistītas diskriminācijas izplatību un sekām un ilgstošajiem šāda veida cilvēktiesību pārkāpumiem, tostarp liegumu piekļūt tiesu sistēmai vai nodarbinātībai, ilgstošu segregāciju, nabadzību un stigmatizāciju, kā arī ar kastām saistītiem šķēršļiem pamattiesību īstenošanā un cilvēces attīstības veicināšanā; atkārtoti aicina izstrādāt ES politiku attiecībā uz kastu diskrimināciju; atkārtoti aicina ES un tās dalībvalstis pastiprināt centienus un atbalstīt iniciatīvas ANO līmenī un ES delegācijas un misijās trešās valstīs, lai izskaustu ar kastu saistītu diskrimināciju;

99. atgādina, ka saistībā ar aizvien regulārākiem aicinājumiem pēc sociālā taisnīguma, kas visā pasaulē izraisīja protestu vilni, ir svarīgi aktīvi atbalstīt iekļaujošas un antirasisma iniciatīvas, jo īpaši ņemot vērā ksenofobisku un rasistisku uzbrukumu pieaugumu pasaulē;

100. atgādina par izglītības izšķirošo nozīmi aizspriedumu un stereotipu sagraušanā, iecietības, izpratnes un daudzveidības veicināšanā un uzsver, ka izglītība ir galvenais instruments, lai izbeigtu strukturālo diskrimināciju un rasismu mūsu sabiedrībās; aicina dalībvalstis veicināt nediskriminācijas rīcībpolitikas visās jomās; uzskata, ka cīņa pret rasismu ir horizontāls jautājums un ka tas būtu jāņem vērā visās Savienības politikas jomās;

101. aicina visas ES delegācijas un to attiecīgos cilvēktiesību kontaktpunktus konsekventi pildīt savu pienākumu novērtēt un analizēt nediskriminēšanas stāvokli un to izklāstīt savās ES cilvēktiesību stratēģijās attiecībā uz konkrētu valsti (*HRDCS*) saskaņā ar nodaļu par nediskrimināciju un atstumšanu, kā arī ar tās attiecīgajām iedaļām par konkrētiem diskriminācijas iemesliem un/vai diskriminētajām grupām; uzsver, ka nediskriminēšanas stāvokļa atjauninājumi *HRDCS* gada īstenošanas ziņojumos un misiju vadītāju ziņojumos ir ļoti svarīgi, lai sagatavotos un pamatotu cilvēktiesību dialogus, un ka arī pamatnostādnēs ir noteikts, ka ES ir jāmudina un jāatbalsta pilsoniskās sabiedrības aktīva dalība daudzpusējos forumos un mehānismos saistībā ar kastu saistītu diskrimināciju (darbs un izcelsme) dēļ;

Nacionālās, etniskās un lingvistiskās minoritātes

102. pauž nožēlu par to, ka daudzas valstis, neraugoties uz savām starptautiskajām saistībām un pienākumiem aizsargāt minoritātes, īsteno politiku, kas paredz nacionālo, etnisko un lingvistisko minoritāšu piespiedu asimilāciju, ignorējot šo personu pamattiesības un cilvēktiesības;

103. aicina ES partnervalstu valdības ievērot nacionālo, etnisko un lingvistisko minoritāšu pamattiesības un cilvēktiesības, tostarp viņu kultūru, valodu, reliģiju, tradīcijas un vēsturi, lai saglabātu kultūras un daudzveidību; atkārtoti norāda, ka šīm valstīm ir jāpilda saistības un pienākumi, kurus tās ir uzņēmušās saskaņā ar starptautiskiem līgumiem un nolīgumiem, kā arī ka ir jāpilda Eiropas Padomes ieteikumi;

Domas, apziņas un reliģijas vai ticības brīvība

104. pauž sašutumu par daudzajiem nogalināšanas, uzbrukumu, vajāšanas, diskriminācijas, aizskaršanas un naida kurināšanas gadījumiem, kā arī daudzajiem tiesību ierobežojumiem, kas 2019. gadā skāra personas un grupas to reliģijas, ticības, ateisma vai agnosticisma dēļ; atkārtoti pauž atbalstu personām, kas cietušas no vardarbības reliģijas vai ticības dēļ, un apņemšanos izskaust šādu vardarbību; uzsver, ka īpaša vērība jāpievērš vajāto reliģisko grupu situācijai visā pasaulē, kas saskaras ar diskrimināciju, draudiem, zaimošanas likumiem, pāriešanas citā reliģijā aizlieguma likumiem, kulta vietu demolēšanu, vardarbību, paverdzināšanu, izvarošanu, piespiedu pazušanu, noslepkavošanu un genocīdu; uzsver, ka īpaša uzmanība citstarp ir jāpievērš vajāto kristiešu situācijai visā pasaulē, jo viņi veido lielāko daļu reliģisko grupu, kas pieredz diskrimināciju, vardarbību un nāvi;

105. pauž bažas par reliģijas ļaunprātīgu izmantošanu un instrumentalizāciju, lai apdraudētu citas cilvēktiesības, tostarp *SRHR* un LGBTI tiesības; pauž nožēlu par to, ka dažās valstīs ir krimināllikumi, kas paredz sodīt par zaimošanu, pāriešanu citā reliģijā vai apostāzi, vai arī tos piemēro vai vēlas ieviest šādus krimināllikumus; uzsver, ka tiesības uz reliģijas vai ticības brīvību ietver tiesības neticēt, atbalstīt teistiskus, neteistiskus, agnostiskus vai ateistiskus uzskatus un tiesības uz apostāzi;

106. aicina Komisiju, EĀDD un dalībvalstis aktīvāk īstenot ES pamatnostādnes par reliģijas vai ticības brīvības veicināšanu un aizsardzību; atkārtoti aicina Padomi un Komisiju pirms Komisijas īstenotās īpašā sūtņa pilnvaru un amata atjaunošanas procesa veikt pārredzamu un visaptverošu novērtējumu par šā sūtņa amata efektivitāti un pievienoto vērtību; uzstāj, ka pēc novērtējuma veikšanas viņa darbam ir jāpiešķir pienācīgi resursi, lai uzlabotu ES efektivitāti šajā jomā; pauž nožēlu par kavēšanos šā novērtējuma veikšanā; aicina Komisiju garantēt pārredzamību nākamā īpašā sūtņa nominēšanā, pilnvarās, darbībās un ziņošanas pienākumos un nodrošināt, ka šī persona apņemas panākt visu cilvēktiesību un Eiropas vērtību universālumu, nedalāmību un savstarpējo atkarību; atgādina Komisijai par nepieciešamību pienācīgi atbalstīt īpašā sūtņa institucionālās pilnvaras, spējas un pienākumus;

107. atzinīgi vērtē Globālo mijiedarbību par reliģiju sabiedrībā, ko 2019. gada 6. septembrī Briselē uzsāka PV/AP; tomēr iesaka vienādu uzmanību pievērst gan attiecībām vienas reliģijas ietvaros, gan attiecībām starp reliģijām; šajā saistībā prasa izveidot ES atbalstu vietēja līmeņa intrareliģiskajam dialogam, lai cīnītos pret ekstrēmismu un naida runu; turklāt prasa, lai domas, apziņas, reliģijas vai ticības brīvības veicināšanas un aizsardzības mērķi tiktu integrēti plašākā ar cilvēktiesībām saistītu ES darbību klāstā;

108. atkārtoti norāda uz akadēmiskās brīvības nozīmīgumu un mudina ES un dalībvalstis pastiprināt savus diplomātiskos centienus divpusējās un daudzpusējās attiecībās, lai risinātu valsts un nevalstisku dalībnieku draudus un uzbrukumus akadēmiskajai brīvībai, jo īpaši vardarbīgos uzbrukumus augstākās izglītības iestādēm un kopienas pārstāvjiem, kā arī diskriminējošas rīcībpolitikas un prakses, nepamatotus ierobežojumus vai spiedienu uz pētniecību vai izpausmi un ļaunprātīgu vajāšanu vai aizturēšanu; aicina EĀDD un Komisiju pārskatīt pašreizējos cilvēktiesību aizstāvju atbalsta un aizsardzības mehānismus, lai pilnveidotu spēju apzināt un sniegt palīdzību, tostarp ārkārtas aizsardzību un atbalstu gadījumos, kad ir notikuši uzbrukumi akadēmiskajai brīvībai; aicina Komisiju nodrošināt pastāvīgu augsta līmeņa atbalstu Eiropas Starpuniversitāšu cilvēktiesību un demokratizācijas centram un Globālajam cilvēktiesību un demokrātijas tīklam, kuri ir izcils piemērs tam, kā ES atbalsta izglītību cilvēktiesību jomā visā pasaulē;

Vārda brīvība, plašsaziņas līdzekļu brīvība un tiesības uz informāciju

109. nosoda daudzu žurnālistu, blogeru un trauksmes cēlēju nogalināšanu, nolaupīšanu, apcietināšanu, aizskaršanu un iebiedēšanu, kā arī pret viņiem vērstos uzbrukumus, tostarp ar fiziskiem un tiesiskiem līdzekļiem, kā arī interneta un plašsaziņas līdzekļu kontroli vai aizliegumu; atgādina, ka vārda brīvība un plašsaziņas līdzekļu brīvība ir demokrātiskas sabiedrības pamatu būtiski elementi; atzīst tiesību uz informāciju nozīmi mūsdienu sabiedrībās, tostarp visu etnisko kopienu dzimtajā valodā, un atzīst arī visu veidu saziņas lomu plurālisma kultūras attīstīšanā; atgādina, ka plašsaziņas līdzekļiem būtu jāievēro diskriminācijas novēršanas princips;

110. nosoda dažu režīmu un iestāžu mēģinājumus likvidēt vai ierobežot tiesības uz vārda brīvību vai plašsaziņas līdzekļu brīvību, neleģitīmi pamatojot to ar tādiem apsvērumiem kā drošība vai sabiedrības veselības stiprināšana, vai cīņa pret terorismu, neslavas celšanu, apvainošanu vai zaimošanu; norāda uz jauno cenzūras vilni kā dažu valdību attaisnojumu cīņai pret viltus ziņām Covid-19 pandēmijas laikā;

111. nosoda dezinformācijas un propagandas uzbrukumus, kuru mērķis ir nomelnot vērtības, par ko ES iestājas visā pasaulē, un kuri vērsti pret minoritātēm; pauž nopietnas bažas par naida runas un kūdīšanas uz vardarbību pieaugumu tiešsaistes un bezsaistes saziņā, jo tas tieši apdraud tiesiskumu un cilvēktiesību vērtības; norāda, ka arvien pieaugoša sociālā un politiskā polarizācija, ko papildina sociālo plašsaziņas līdzekļu algoritmi, kuri strādā attiecībā uz garīgu piesaistīšanu, atbalsta radikālismu, pilnībā atslēdz kritisko domāšanu, izslēdz dialoga iespējamību un bruģē ceļu uz ekstrēmismu;

112. mudina nodrošināt labākos iespējamos aizsardzības pasākumus pret dezinformācijas izplatīšanu un naidīgu propagandu, gan ES, gan starptautiskā līmenī izstrādājot tiesisku regulējumu ar mērķi apkarot hibrīddraudus, tostarp kiberkaru un informācijas karu; turpina atbalstīt iniciatīvas, kas palīdz nošķirt viltus ziņas vai propagandas nolūkos veiktu dezinformāciju no informācijas, kura iegūta, veicot patiesu un neatkarīgu žurnālistu darbu;

113. uzsver plašsaziņas līdzekļu koncentrēšanās gadījumus privātpersonu rokās, kā arī pārredzamības trūkumu plašsaziņas līdzekļu īpašumtiesībās, kas ierobežo plurālismu, taču plurālisms ir būtisks, lai būtu piekļuve objektīvai informācijai;

114. stingri nosoda nepamatoto tiesvedību pret žurnālistiem ar mērķi tos novest bankrotā (stratēģiska tiesvedība pret sabiedrības līdzdalību) un apklusināt, jo īpaši korupcijas lietās; norāda, ka ir jāizveido platformas, kuras sniedz agrīnus brīdinājumus gadījumos, kad ir apdraudēti žurnālisti, un platformas, kas aizsargā žurnālistu darbu, lai kolēģi žurnālisti varētu turpināt notiekošas izmeklēšanas bez pārtraukuma un bailēm no juridiskām sekām;

115. atgādina, ka jebkādiem vārda brīvības vai plašsaziņas līdzekļu brīvības ierobežojumiem ir jākalpo leģitīmam mērķim atbilstoši starptautiskajām saistībām, kas noteiktas Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 19. pantā;

116. aicina ES īstenot visus centienus, lai aizsargātu vārda brīvību, plašsaziņas līdzekļu brīvību un personas, kas cenšas aizstāvēt šīs brīvības; aicina ES un dalībvalstis nosodīt jebkādus līdzekļus, ko izmanto pret žurnālistiem, lai ar fizisku vardarbību vai tiesu iestāžu īstenotu iebiedēšanu viņus apklusinātu; mudina ESĪP īpašu uzmanību pievērst plašsaziņas līdzekļu brīvības, neatkarības un plurālisma aizsardzībai visā pasaulē; uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt ES pamatnostādņu par vārda brīvību tiešsaistē un bezsaistē efektīvu un sistemātisku īstenošanu un regulāri uzraudzīt to ietekmi;

117. uzsver, ka turpinās pārmaiņas plašsaziņas līdzekļu vidē un visā pasaulē arvien vairāk tiek izmantoti sociālie tīkli; uzsver problēmas un riskus, ko šī tendence cita starpā rada saistībā ar vārda brīvības bezsaistē un tiešsaistē pārkāpumiem, cenzūru, datu aizsardzību, naida runu, aizskaršanu un žurnālistu un trauksmes cēlēju drošību; aicina Komisiju pārskatīt sociālo plašsaziņas līdzekļu uzņēmumu politiku un praksi, jo īpaši to pašregulācijas instrumentus, kas ietekmē vārda brīvības izmantošanu visā pasaulē, un vajadzības gadījumā iesniegt priekšlikumus par izmaiņām politikā vai tiesību aktos;

Nāvessods, spīdzināšana un citi nežēlīgas izturēšanās veidi

118. nosoda spīdzināšanas, necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās un nāvessoda izmantošanu, kas joprojām tiek pieļauta daudzās valstīs visā pasaulē; aicina valstis, kas vēl nav noteikušas moratoriju nāvessodam, to nekavējoties izdarīt, tādējādi pavirzoties soli tuvāk tā atcelšanai; atzinīgi vērtē 2019. gadā vērojamo pozitīvo tendenci, proti, politiskā atbalsta vājināšanos nāvessoda saglabāšanai dažās valstīs, kuras to nav atcēlušas; tomēr pauž nožēlu par dažu valstu tiesu iestāžu lēmumiem, kuru dēļ salīdzinājumā ar iepriekšējiem gadiem ir palielinājies izpildīto nāvessodu skaits; aicina ES arī turpmāk sistemātiski nosodīt nāvessoda izmantošanu un īstenot pret nāvessodu vērstas komunikācijas kampaņas visā pasaulē; mudina ES un tās dalībvalstis aizstāvēt nāvessoda atcelšanu visos starptautiskajos forumos un censties panākt pēc iespējas plašāku atbalstu šai nostājai;

119. atkārtoti apstiprina apņemšanos aizliegt spīdzināšanu visā pasaulē, aizstāvēt cietušos un saukt pie atbildības spīdzinātājus; atzinīgi vērtē ES politikas pamatnostādnes attiecībā uz trešām valstīm par spīdzināšanu un citu nežēlīgu, necilvēcīgu un pazemojošu rīcību vai sodīšanu; mudina visas dalībvalstis un citas valstis, kas nav ratificējušas ANO Konvenciju pret spīdzināšanu un citu nežēlīgu, necilvēcīgu vai pazemojošu rīcību vai sodīšanu (un tās fakultatīvo protokolu), kuras 35. gadadiena tika atzīmēta 2019. gadā, veikt šo ratifikāciju; atzīst pilsoniskās sabiedrības organizāciju un cilvēktiesību aizstāvju nozīmi cīņā pret spīdzināšanu un citiem nežēlīgas izturēšanās veidiem;

Cīņa pret mūsdienu verdzību un cilvēku tirdzniecību

120. prasa starptautiskā līmenī stingrāk vērsties pret mūsdienu verdzību un cilvēku tirdzniecību un to tīkliem, nosakot jaunus pienācīgas rūpības pienākumus uzņēmumiem apzināt, novērtēt, apturēt, novērst un mazināt šādas situācijas un sadarboties ar iestādēm, kā arī uzlabot kriminālkikumu politiku pret cilvēku tirgotājiem un tiem, kas izmanto mūsdienu verdzību vai gūst labumu no tās; atgādina, ka šādi nepieņemami nodarbinātības apstākļi apdraud cilvēka cieņu un pamata cilvēktiesības; aicina valstis, kas nav ratificējušas SDO konvencijas, kuras attiecas uz šīm postošajām parādībām un bērnu darba apkarošanu, veikt šo ratifikāciju;

Ekonomiskās, sociālās un kultūras tiesības

121. prasa ES pastiprināt centienus veicināt un aizsargāt ekonomiskās, sociālās un kultūras tiesības, izmantojot ES ārpolitiku un ārējo darbību, jo īpaši efektīvi izmantojot starptautisko nolīgumu cilvēktiesību klauzulas, tostarp nodarbinātību reglamentējošus noteikumus, un ieguldot kultūrā un izglītībā, kas ir noturīgu izmaiņu vektori; atzinīgi vērtē to, ka ir pieņemta SDO Konvencija par vardarbības un aizskaršanas izskaušanu, kas ietver jaunus un saistošus starptautiskus darba standartus, kuri ir būtiski, lai aizliegtu šīs postošās parādības darba pasaulē un aizsargātu cietušos; uzsver, ka īpaši jāaizsargā strādājošās mātes, grūtniecības laikā un pēc tās, tostarp saistībā ar mātes veselības aprūpi, grūtniecības un dzemdību atvaļinājumu un pabalstiem, darba aizsardzību un diskriminācijas novēršanu, kā arī barošanu ar krūti;

122. nosoda to, ka visā pasaulē joprojām notiek darba ņēmēju un arodbiedrību tiesību pārkāpumi un ka šādu pārkāpumu centrā ir biedrošanās brīvība, tiesības darba koplīguma slēgšanas sarunām, tiesības uz informāciju, konsultēšanos un līdzdalību un tiesības īstenot kopīgas darbības, kā arī tiesības uz godīgu atlīdzību, pienācīgiem darba apstākļiem un darba aizsardzību;

123. atgādina, ka piekļuve kultūrai un izglītībai ir pamattiesības; norāda uz kultūras diplomātijas nozīmi, lai veicinātu miera vērtības un cilvēktiesību ievērošanu; aicina ES integrēt kultūru, izglītību un saistītās tiesības ES cilvēktiesību politikā ārējo darbību kontekstā;

Uzņēmējdarbība un cilvēktiesības

124. atzinīgi vērtē vairāku Eiropas uzņēmumu mēģinājumu īstenot savas korporatīvās atbildības politikas virzienus, lai ievērotu cilvēktiesības un īstenotu dažādus spēkā esošos politikas virzienus un tiesību aktus, ar kuriem ir paredzēts veicināt vai pieprasīt pienācīgu rūpību dažādās dalībvalstīs; aicina ES reģistrētus uzņēmumus pildīt savu korporatīvās atbildības pienākumu, tuvinoties ES vienotā tirgus ētikas noteikumiem un standartiem;

125. prasa izveidot obligātu ES pienācīgas rūpības instrumentu cilvēktiesību un vides jomā, kas paredzētu, ka uzņēmumiem ir aktīvi jāiesaistās savu uzņēmējdarbības un piegādes ķēžu jebkādas negatīvas ietekmes uz cilvēktiesībām identificēšanā, novērtēšanā, mazināšanā, novēršanā un paziņošanā, un kas būtu piemērojams uzņēmumu struktūrām, uzņēmumu vadītājiem un izpildpersonām pārkāpuma gadījumā un nodrošinātu cietušajiem piekļuvi tiesu iestādēm un tiesiskās aizsardzības līdzekļiem; atzinīgi vērtē paziņojumu, ka Komisijas priekšlikumā tiks iekļauts atbildības režīms; aicina Komisiju apsvērt iespēju iekļaut citus atbildības veidus, tostarp krimināltatbildību, par vissmagākajiem pārkāpumiem;

126. iesaka šajā instrumentā kā īpašu elementu iekļaut juridisku pienākumu rūpēties, lai novērstu to, ka uzņēmumi savās aizjūras piegādes ķēdēs izmanto mūsdienu verdzību un bērnu darbu; iesaka pārredzamības prasību iekļaut pienācīgas rūpības instrumentā, lai atvieglotu cietušo spēju piekļūt sūdzību izskatīšanai; aicina ieviest efektīvus mehānismus, lai aizsargātu sūdzību iesniedzējus pret represijām; tam būtu jāietver tiesību akti, lai novērstu stratēģisku tiesvedību pret sabiedrības līdzdalību; atgādina par dažādajiem cilvēktiesību pārkāpumiem, kas var tikt pieļauti saistībā ar dabas resursu izmantošanu;

127. atgādina, ka ir svarīgi visām valstīm īstenot ANO Vadošos principus uzņēmējdarbībai un cilvēktiesībām, un aicina tās ES dalībvalstis, kuras vēl nav pieņēmušas valsts rīcības plānus uzņēmējdarbības tiesību jomā, to izdarīt pēc iespējas drīzāk; mudina ES un tās dalībvalstis konstruktīvi iesaistīties darbā, ko veic ANO starpvaldību darba grupa jautājumos par transnacionālām korporācijām un citiem uzņēmumiem cilvēktiesību kontekstā;

128. uzsver nepieciešamību izveidot starptautiski saistošu instrumentu, ar kura palīdzību starptautiskajās cilvēktiesībās reglamentēt starptautisku un transnacionālu korporāciju un citu uzņēmumu darbības;

Jaunās tehnoloģijas un cilvēktiesības

129. pauž bažas par dažādu uz datiem un jaunām tehnoloģijām balstītu rīku izmantošanu reakcijā uz Covid-19 pandēmiju; uzsver riskus, ko nereti ir grūti saskatīt un ko tie rada tādos aspektos kā pamatbrīvību izmantošana, varas ļaunprātīga izmantošana un lielāka neaizsargātība pret kiberuzbrukumiem, ja nav ieviesti efektīvi tehniskie un juridiskie aizsardzības pasākumi; pauž bažas par tehnoloģiju pastāvīgu izmantošanu, lai uzraudzītu un ierobežotu runas brīvību, un kā aizskaršanas instrumentu; prasa ES kā pasaules mēroga standartu noteicējai privātuma un datu aizsardzības jomā noteikt jaunas normas un paraugpraksi gan lietošanai ES iekšienē, gan kā risinājumus, ko pārņemt visā pasaulē, lai novērstu jaunu uz datiem balstītu rīku iespējamu kaitīgu ietekmi;

130. atgādinot par savu 2014. gada 27. februāra rezolūciju par bruņotiem bezpilota lidaparātiem ([8]), pauž bažas par bruņotu bezpilota lidaparātu izmantošanu ārpus starptautiskā tiesiskā regulējuma; atkārtoti aicina ES nekavējoties izstrādāt juridiski saistošu satvaru bruņotu bezpilota lidaparātu izmantošanai, lai nodrošinātu, ka dalībvalstis, pildot savas juridiskās saistības, neveic cilvēku nelikumīgu mērķtiecīgu nogalināšanu vai nepalīdz šādu nogalināšanu veikt trešām valstīm; turklāt aicina Komisiju pienācīgi informēt Parlamentu par turpmāku ES līdzekļu izmantošanu jebkādiem pētniecības un izstrādes projektiem, kas saistīti ar bezpilota lidaparātu ražošanu; aicina saistībā ar turpmākiem bezpilota lidaparātu izstrādes projektiem veikt novērtējumus par ietekmi uz cilvēktiesībām; atgādina par 2018. gada 12. septembra rezolūciju par autonomo ieroču sistēmām ([9]); mudina AP/PV un dalībvalstis aizliegt izstrādāt, ražot un izmantot pilnībā autonomus ieročus, pār kuriem cilvēkiem nav jēgpilnas kontroles attiecībā uz to kritiskām mērķa noteikšanas un uzbrukšanas funkcijām; prasa sākt starptautiskas sarunas par juridiski saistošu instrumentu, ar kuru tiktu aizliegti letāli autonomi ieroči, kuru izmantošanā nav paredzēta jēgpilna cilvēka kontrole; mudina AP/PV un dalībvalstis pieņemt kopīgu nostāju par starptautiskām sarunām attiecībā uz šo jautājumu;

([8]) OV C 285, 29.8.2017., 110. lpp.
([9]) OV C 433, 23.12.2019., 86. lpp.

Migranti un bēgļi

131. mudina valdības iesaistīties atbildes pasākumos, kuru pamatā ir cilvēktiesību ievērošana un cieņa, un meklēt risinājumus, lai novērstu migrantu un bēgļu neaizsargātību un vajadzību pēc aizsardzības, ievērojot solidaritātes un partnerības principus un precizējot pienācīgus un piekļūstamus likumīgus migrācijas maršrutus; aicina ES un dalībvalstis risināt migrācijas pamatcēloņus, kuru dēļ personas un ģimenes jūtas spiestas pamest savas valstis, jo nespēj tur dzīvot cieņpilnā un drošā vidē;

132. atkārtoti norāda, ka ir jācīnās pret noziedzīgām organizācijām un privātpersonām, kuras nodarbojas ar cilvēku tirdzniecību; pauž nožēlu par drūmo stāvokli, ar kuru saskaras bēgļi bēgļu nometnēs, viņu izredžu trūkumu, ilgo patvēruma pieteikumu izskatīšanas gaidīšanas laiku un problēmu saistībā ar piekļuvi pamata medicīniskajai aprūpei un bērnu gadījumā — izglītībai; mudina rast tādas alternatīvas migrantu un bēgļu aizturēšanai, kas būtu bez brīvības atņemšanas, un šajā ziņā noraida jebkādu necilvēcīgu vai pazemojošu izturēšanos pret migrantiem; uzsver, ka, veicot obligātu veselības pārbaudi, ir svarīgi ievērot cilvēktiesības un ka visiem patvēruma meklētājiem un migrantiem ir jānodrošina piekļuve pamatpakalpojumiem, tostarp visaptverošai veselības aprūpei; uzsver, ka ir svarīgi visā pasaulē ievērot tiesības uz patvērumu;

133. aicina ES dalībvalstu kompetentās iestādes izrādīt labu gribu un rūpību pret personām, kuras lūdz bēgļa statusu, kā arī ievērot tiesiskuma principus un atbalstīt ģimenes atkalapvienošanos, lai izbeigtu bēgļu nošķiršanu no tuviem radiniekiem, jo īpaši bērniem;

Atbalsts demokrātijai

134. aicina ES palielināt atbalstu demokrātiskam pilsoniskajam aktīvismam, kas kopš 2019. gada ir pieaudzis saistībā ar populisma, nacionālisma un autoritāru režīmu aktivitātes pieaugumu; aicina Komisiju un Padomi stiprināt Savienības demokrātijas atbalsta programmas visā pasaulē, sekmējot demokrātiju atbalstošus augšupējus procesus un pilnveidojot iestāžu noturīgumu; šajā saistībā uzsver Parlamenta īstenotos demokrātijas atbalsta pasākumus, tostarp vēlēšanu novērošanu, starpniecību, apmācības un mentorēšanas programmas, kas ir jāpielāgo situācijas izmaiņām partnervalstīs, vienlaikus ņemot vērā trešo valstu kultūras un nacionālās vides, lai stiprinātu dialogu un partnerību ar tām; apstiprina aicinājumu Padomes 2019. gada 14. oktobra secinājumos par demokrātiju un 2020.–2024. gada ES Rīcības plānā cilvēktiesību un demokrātijas jomā veicināt elastīgāku, inovatīvāku, ilgtermiņa un uz kontekstuālu konflikta izpratni balstītu pieeju, lai atbalstītu demokrātiju; šajā kontekstā atzinīgi vērtē, veicina un atbalsta tādu neatkarīgu organizāciju darbu, kas darbojas saskaņā ar Eiropas Savienības pamatvērtībām un sekmē demokrātisku pārkārtošanos visā pasaulē;

135. apņemas veicināt demokrātisko procesu lielāku pārredzamību, jo īpaši dažādu nevalstisko dalībnieku rīkotu politisko un tematisko kampaņu finansēšanas pārredzamību;

o

o o

136. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei, Komisijai, Komisijas priekšsēdētājas vietniekam/Savienības Augstajam pārstāvim ārlietās un drošības politikas jautājumos, ES īpašajam pārstāvim cilvēktiesību jautājumos, dalībvalstu valdībām un parlamentiem, ANO Drošības padomei, ANO ģenerālsekretāram, ANO Ģenerālās asamblejas 75. sesijas priekšsēdētājam, ANO Cilvēktiesību padomes priekšsēdētājam, ANO augstajai cilvēktiesību komisārei un ES delegāciju vadītājiem.